

LO

PEDRÍS

42

desembre 2010

www.lopedris.com

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

BONES FESTES I FELIÇ 2011

Edita: **Lo Pedris**

Coordinació

Carme Abelló
Adela Blasi
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Josep Pujals
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Lídia Juanpere

www.lopedris.com

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

LO PEDRIS

Editorial

Redacció

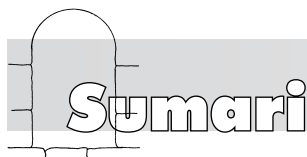
Que Vilaplana pugui gaudir avui d'un espai com és el Casal Vilaplanec, és una iniciativa nascuda de nosaltres i per nosaltres.

Gràcies al esforç i el sacrifici de moltes persones durant molt de temps, això ha estat possible, i ara hem de seguir tirant endavant el projecte que van endegar els nostres avis i pares amb els seus jornals.

La situació actual de la nostra societat no és com per tirar coets; si volem seguir gaudint d'aquest espai tan peculiar, haurem d'estar disposats tots plegats a seguir donant recolzament. Però no tan sols a nivell a nivell particular i personal, sinó també a nivell públic.

Potser els socis haurem de col·laborar tornant a formar part de la Junta, els cafeters i els socis hauran de trobar noves estratègies per trobar l'equilibri, ambdues parts han de ser capaces de buscar la solució i tot això amb el suport inestimable del nostre Ajuntament, qui ha d'afavorir i pal·liar aquesta situació que en aquests moments és, si més no, agònica.

D'aquesta manera, junts, socis, Junta, cafeters i Ajuntament podrem donar resposta a una necessitat del poble i donar un nou impuls el Casal Vilaplanec que tots ens estimem.

Editorial	2
Entrevista Eduard Marimon Vall	3-5
Qüestionari Casal de Vilaplana	6-7
Rutes per caminar La Talaia del Montmell	8
De cinema Si la piloteta entra...	9
Natura Falcions i orenetes	10
La golfa de les lletres La Higiene, fuente de toda belleza	11
Opinió Qui paga la crisi?	11
Reflexions sobre la metabolització dels aliments	12
No puc amb el meu fill	12
Notícies Discurs d'inauguració del dipòsit d'aigua	13
FESTA MAJOR OCTUBRE DE 2010	14-15
Pregó de Festa Major	16-19
Exposició de fotografies de Josep Aymamí	20
Activitats	21
Notícies	22-23
Poesia Nadal a Vilaplana	24
Societat	24
Demografia 2010	25
Casal Vilaplanec Assemblea extraordinària del Casal Vilaplanec	26-27
Obituari	28-29
Esports III Pujada a la Mussara de Regularitat	30
Escola	31
LA FRESCA	32-33
Cuina	34
7a Galeria	34
Pasatemps	35

Eduard Marimon Vall

Observador Meteorològic.

"Sóc mussarenc de vocació. La Mussara sempre m'ha atret. És difícil d'explicar el perquè; a La Mussara m'hi sento bé i ha estat sempre un referent per a mi. Tenir una estació a La Mussara era un somni des de ben petit"

Raquel Virgili

Probablement pel nom, poca gent del poble el deu conèixer. I, en canvi, Eduard Marimon puja a Vilaplana i molt especialment a La Mussara, molt sovint, per atendre l'estació meteorològica que hi va instal·lar ara fa dos anys. Diu que La Mussara és la seva fal·lera, tot i que no sap el perquè. Ha estat testimoni de primera mà de les últimes importants nevades a la nostra serra i no s'ha perdut cap dels esdeveniments culturals que s'han fet allà dalt. Coneixedors de la seva important tasca, callada però ferma, ens ha semblat que calia donar a conèixer al nostre quasi meteoròleg particular:

Que fa que a la gent ens atragui tant la meteorologia?

Catalunya ha estat sempre una terra amb molta afició a la meteorologia. El fet de que siguem un país amb molta varietat climàtica hi pot haver influït positivament. Tothom és un meteoròleg en potència, el temps ens afecta en la nostra activitat diària i és normal que ens preocupi intentar saber quin temps tindrem.

Vostè és observador meteorològic voluntari. Com va ser que es va decidir per aquest camí?

Actualment sóc membre de la Xarxa d'Observadors Meteorològics (XOM) del Servei Meteorològic de Catalunya. Portava molts anys fent les meves observacions de forma particular i quan vaig assabentar-me de la creació de la XOM, em vaig decidir a presentar la sol·licitud per formar-ne part.

Com va començar?

Sempre he estat interessat per la météo. Quan era petit feia mil viatges

Eduard Marimon

al termòmetre que tenia a la finestra de casa per veure la temperatura. Poc a poc vas entrant en aquest món, et compres instruments de mesura, fas quilòmetres per veure tempestes o nevades, llegeixes molt, coneixes gent amb la mateixa falera que tu...

En què consisteix la seva tasca?

A La Mussara, per comprovar la nevada.

De forma particular vetllar pel bon funcionament de totes les estacions que hem anat muntant, millorar el Web i anar aprenent com funciona el clima de la nostra zona. Com a membre de la XOM he de donar avís de totes les situacions meteorològiques qualificades de risc que es puguin donar a la meva comarca.

En un moment donat va voler instal·lar una estació meteorològica

a La Mussara. Per què a La Mussara?

Sóc mussarenc de vocació. La Mussara sempre m'ha atret. És difícil d'explicar el perquè; a La Mussara m'hi sento bé i ha estat sempre un referent per a mi. Tenir una estació a La Mussara era un somni des de ben petit.

I aleshores va decidir posar-la al refugi...

Buscava un lloc assequible per posar-la i que estigués una mica protegida. M'hauria agradat posar-la al mateix poble, però la solitud del lloc ho desaconsellava, per això vaig pensar en el refugi.

Com és l'estació i com funciona?

Es tracta d'una estació automàtica, model Davis Vantage Pro2 Plus. Tota l'energia, per a la mesura i enviament de dades, es genera mitjançant plaques solars i, per tant, és completament autònoma. L'enviament de dades es fa amb una connexió GPRS, com un telèfon mòbil.

Quins passos va haver de donar per poder-la instal·lar allà dalt?

Aquesta va ser la part fàcil. Vaig parlar amb els guardes del refugi per demanar-los permís. Des del primer moment tot van ser facilitats. Al refugi tenen una consola amb les dades a temps real. És un al·licient més per a la gent que hi va.

Una vegada instal·lada, immediatament va crear la pàgina Web de l'estació...

Ho vaig fer com homenatge i per donar una mica de vida a un poble malauradament deshabitat. D'aquesta manera sembla que sempre hi hagi moviment, ja que les dades s'actualitzen cada 5 minuts.

Quines dades es poden consultar en aquesta Web?

Es poden consultar tant les dades actuals, com els resums dels mesos anteriors. Temperatura, humitat, precipitació, vent, radiació solar i índex UV. Quan el temps ho permeti, hem d'instal·lar un anemòmetre al xalet de les Airas-

ses ja que l'anemòmetre actual, al refugi, està una mica enclotat i no agafa del tot bé les ratxes de vent. El CEC, titular del xalet, ja ha donat el permís pertinent.

O sigui que si un que està lluny vol anar a La Mussara, consulta la seva pàgina i immediatament sap si ha de prendre un abrigo o un parai-gua. Això és un servei públic!

No ho sé entendre d'una altra manera. La meteorologia ha de ser sempre un servei públic, perquè la societat en faci ús. No entenc alguns organismes oficials que guarden les seves dades meteorològiques com si fossin algun tipus de secret militar. El temps no és de ningú! el seu coneixement pot ajudar a molta gent en la seva activitat diària. Afortunadament això va canviant i la política de portes obertes sembla que a poc a poc es va imposant.

Tenint en compte la utilitat pràctica que té, quins tipus d'ajuts ha rebut per instal·lar-la i fer-ne el seu manteniment?

Doncs la veritat és que cap, però és que tampoc n'he buscat. Jo sóc meteoròleg i no domino gens ni mica els temes legals o burocràtics/econòmics. No em veig passant per diferents institucions un dia i un altre a demanar subvencions. Si algú veu el projecte i li agrada i vol donar un cop de mà, no només econòmic, sino de qualsevol tipus, doncs serà molt ben rebut, és clar que sí, però jo em dedico al que m'agrada, que és posar estacions i estudiar el clima de les nostres comarques.

Quina és la dada més curiosa que ha recollit la seva estació de La Mussara?

N'hi ha moltes! De fet, totes les dades son curioses, però, per exemple, poder quantificar per primera vegada els dies de boira, la tant famosa boira de La Mussara. L'any passat, per exemple, vam tenir un total de 1250 hores de boira, que son moltes. O, per exemple,

L'estació meteorològica, amb les Airasses al fons.

la temperatura de sensació, acció conjunta del fred i vent, que en algun moment d'onada de fred ha arribat fins als -19°C . Aquests valors donen fe del dur que era viure a La Mussara i més tenint en compte la falta de mitjans i de qualsevol comoditat.

Darrerament, de tant en tant els meteoròlegs fan sortir La Mussara als seus mapes del temps. Això és degut a les dades que proporciona la seva estació?

I tant que sí. És un dels avantatges de posar les dades a Internet. Els mitjans consulten diàriament els webs de meteorologia i n'agafen les dades. De vegades, en situacions importants som naltros mateixos els que els enviem les dades, ja que estem en contacte permanent.

O sigui que gairebé podríem dir que, gràcies a la seva afició, vostè promociona el nostre municipi, encara que sigui sota el nom de La Mussara!

Probablement sí. Tot i que no és

l'objectiu de l'estació, segurament molta gent ha sentit a parlar més de La Mussara des que hi ha l'estació meteorològica. La veritat és que sempre fa com unes pessigolles veure que surten les dades per televisió.

Però a banda de la de La Mussara, vostè ha posat en funcionament altres estacions. Quines?

Aquest any no he parat! Això és fantàstic! De fet, La Mussara ha estat l'origen de tota una xarxa d'estacions meteorològiques. No deixa de ser curiosos que un lloc deshabitat sigui el bressol de tot un projecte nou.

Des que vaig posar l'estació a La Mussara, han anat sortint oportunitats de posar estacions a altres pobles, perquè el boca-orella funciona i a tothom li fa gràcia tenir-ne una, a part de considerar-la útil per a temes de pagesia, per exemple. Prades, Tossal de la Baltsana, La Febró, Siurana, Mont-ral, L'Albiol i ara estem acabant de muntar-ne una a Capafonts i Vilanova de Prades... I n'hi ha d'altres a la llista! En tot aquest

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Najor, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

**AUTO ESCOLA
CATALUNYA**

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

projecte he conegut molta gent, he fet amics... és tot un regal! No puc demanar res més. Ara que hi penso, no vull deixar passar l'oportunitat de donar les gràcies a la gent de Bombers de Prades per tota la il·lusió, suport i ajut que m'estan donant en tota aquesta expansió d'estacions.

I a Vilaplana?

M'agradaria moltíssim que Vilaplana tingués també una estació. Fa un temps vaig anar a parlar amb l'alcalde Tomàs Bigorra, per veure si hi ha sort i l'acabem posant. Crec que seria un bon impuls pel poble.

Per acabar, i com he dit al principi, a la majoria de la gent ens agra-

da la meteorologia. Quins consells podria donar a aquells que vulguin tenir uns mesuradors meteorològics a casa seva?

Per observar el temps, de fet, es necessita ben poca cosa. Mirar el cel cada dia i apuntar el tipus de núvol, com es mouen, si plou o no, ja pot ajudar. Un pluviòmetre senzill també és molt assequible. Els termòmetres també ho son, però s'han de posar bé, perquè si no poden donar valors erronis. En una paret, per exemple, no és correcte.

De totes formes el millor és anar estalviant i amb el temps poder comprar una bona estació. És millor esperar una mica i poder comprar-ne una que

ofereixi dades fiables, que córrer massa i comprar estacions més modestes, perquè en aquest cas, com en altres molts temes, el barat s'acaba pagant car.

* * *

No acabariem mai de parlar amb Eduard Marimon. És una font de dades i anècdotes meteorològiques sobre La Mussara. Qui les vulgui esbrinar a la seva pàgina Web, les trobarà a <http://www.la-mussara.org/>. Esperem que algun dia se li reconegui, a nivell oficial, l'important tasca que fa.

Comercial ROSAN

Pedreria del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTRES

Angelina Moreno

Xavier Badia

La Redacció

El casal, pel nostre poble, és el nostre centre social, no en tenim d'altre, és el lloc on trobar-nos, on celebrar les nostres festes i el fruit de molts esforços per part de molts vilaplanencs i vilaplanenques.

Davant de la situació que s'hi ha viscut aquests últims temps, i que ha desembocat en la dimissió de la junta en ple, sense que cap altra persona els vulgui substituir, què creus que s'hauria de canviar o millorar?

Què faria que ens tornéssim a trobar, tots plegats, més sovint al nostre Casal?

Tenint en compte que la meua assistència a la vida del Casal és molt fluïda, intentaré donar una opinió del que crec que s'hauria de valorar sobre la problemàtica situació actual de la Junta del Casal.

Sempre he cregut que les persones més idònies i adequades per formar part de la Junta serien el mateix jovent i els pares i mares dels nens i nenes del poble. Aquest col·lectiu d'habitants són els que donen més vida i mantenen un moviment més actiu de la vida social del Casal en el seu dia a dia. Per tant, seria una bona opció si tots ens conscienciéssim de passar a formar part de la Junta quan realment en fem més ús (ja sigui pels més petits de la casa, o com a jovent del poble) i n'estem més al dia d'aquesta vida social.

Per acabar, deixar a l'aire la possibilitat que l'Ajuntament es pogués implicar en el funcionament del Casal, amb una col·laboració econòmica, per tal de solucionar els problemes financers actuals.

La falta de motivació que us trobeu en el Casal no és exclusiu de Vilaplana. Jo, que sóc d'un altre poble, he viscut una situació similar. Això no és cap consol, però sí que fa pensar que potser cal reinventar (aquesta paraula està de moda) els conceptes o el tipus de funcionament i/o objectius.

El poble té mancances en el servei a la gent gran. Potser seria bo que la Llar de Jubilats i el Casal treballassin junts per unificar-se de manera que un centre de dia amb menjador inclòs podria complir una necessitat pel poble i a la vegada podria donar activitat al Casal en hores que normalment està buit. Tenim espai i amb un mínim d'acondicionament podria adaptar-se al servei.

Jo crec que aquesta opció és més factible i ràpida que confiar en projectes nous, i en quant a les gestions del centre, segurament que el Departament corresponent de la Generalitat i l'Ajuntament ja trobarien la fórmula que no perjudicàs els interessos del Casal i els seus socis.

■ ■ ■

■ ■ ■

SERVEI DE TAXI 6-Q **7/8 places**

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Cristina Solé

Jo de petita venia des de Tortosa i no feia ni cinc minuts que arribava al poble que ja estava al Casal, avui dia visc a Vilaplana i ni molt menys hi baixo cada dia. Però és què realment, que hi ha ara mateix al Casal?

La pista està tancada des de fa massa mesos, fins i tot l'equip de futbol que sempre hi ha jugat a d'anar a entrenar-se a les Borges del Camp. A més, la pista en sí mai ha estat en condicions per jugar; ja sigui a futbol, a bàsquet o altres esports.

Els gronxadors del Casal directament s'haurien de canviar i posar-ne uns com els de les escoles, que són més aprofitables per tot tipus de nens i que fossin menys perillosos. Jo crec que els gronxadors són un punt de reunió on els pares i mares parlen mentre els seus fills juguen.

L'altra cosa que jo milloraria és la Sala del Casal. És una sala gran on s'hi podrien organitzar les mil i una coses però no està ben condicionada, almenys hi falta calefacció i aire condicionat.

Jo no crec que això és millori solament amb una Junta Extraordinària, per molt que aquesta "Junta" vulgui i faci coses, sense un poble que s'involucri, no farà res! El Casal el van construir unes persones involucrades, que volien fer poble, que volien construir uns vincles, és feina de tots continuar-ho fent, i no solament d'uns quants!

Sergi Fernández

Avui en dia crec (tot i que no m'agradí reconèixer-ho) que és bastant difícil que el Casal torni a ser com era abans... perquè abans l'únic que hi havia al poble era el casal i era l'únic lloc a on trobar-te amb les amistats i relacionar-te, però degut a que els temps canvien..(moltíssima gent tenim televisors a casa, internet, mòbils, facebook, twitters, etc.) relacionar-se amb la gent, ara, és molt més còmode fer-ho desde casa...o des de qualsevol lloc .

Abans si volies xerrar amb algú no-més havies d'anar al casal i tard o d'hora sabies que hi faria cap, però ara ja no és així.

El que crec és que s'haurien de fer més coses que invitessin a la gent a anar-hi .. coses que a casa un no pugui fer, com per exemple:

- El que jo miraria de canviar primer de tot és que s'hi vengui premsa escrita.. (ja és una excusa per anar al casal al matí, comprar el diari i fer el cafè o el vermut).

- Que s'hi celebressin més coses a la sala de festes, o al propi recinte (no cal que sigui festa major per celebrar un vermut popular, per exemple).

- Campionats de botifarra, escacs, parxís, scalextrics (fa temps en vam muntar un i, com acostuma a passar al poble, els primers dies s'hi havia de fer cua i després no hi havia ningú).

- Concursos amb la wii o amb la playstation, aconseguir un parell de consoles per el poble no és gens difícil, és a dir, per exemple, dissabte es fa un concurs de bitlles amb la wii (un parell d'hores) i quan s'acaba els propietaris de les consoles se les emporten i tenen el vermut pagat, no sé si me explico...

- O tal com es va fer fa un parell

de festes majors... (posar taules de pim-pom a la sala, que va ser un èxit, s'hi va apuntar moltíssima gent

- Exposicions

- Activitats dedicades a alguna cosa relacionada amb el poble (per exemple, ara és el temps de les avellanes, doncs que es venguessin avellanes (es pot arribar a una entesa amb els de la cooperativa. com s'ha fet amb l'oli), per Nadal vendre turróns, etc, etc.

- Moltíssimes coses es podrien fer a dalt a la sala i treure-li profit.

- Passar pel·lícules a la sala... fer servir la sala de cine.

- Es podrien posar més gronxadors a fora (el castell que hi ha sembla una pista americana i a més considero que per els més petits és una mica perillós).

El que passa és que tots ens hem tornat una mica més apalancats... però no crec que sigui un problema del Casal, sinó del propi món en el que vivim, que ens hem tornat mes "còmodes"

Vanessa Aymamí

- Crec que no s'ha de canviar ni millorar res de l'altra junta, ni de les anteriors. Cada junta és diferent i, aquesta, també ho serà. A més a més, totes tenen un objectiu en comú: el benestar social i econòmic del Casal.

- La participació de la gent del poble a anar al casal i a col·laborar en les diverses activitats que s'hi realitzin.

La Talaia del Montmell

✍ Ester Borràs Gjol

És veritat que aquest excursió ja queda una mica lluny del nostre entorn (és el punt més alt de la comarca del Baix Penedès), però aquest petit cim és present en l'horitzó de la majoria de les nostres muntanyes, és l'últim que es veu, al fons, quan ens encarem cap a l'est (si exceptuem que de tant en tant s'albiren les puntes de la muntanya de Montserrat), és per això que us la proposo.

Sortirem caminant des del poble de la Juncosa de Montmell (430 m), precisament des de davant de l'església de Sant Miquel, que queda una mica separada del poble. Comprovarem durant el camí, que totes les esglésies són de Sant Miquel. De fet, aquesta des d'on sortim n'és una i mitja: hi ha la que està acabada (del s. XIX) i les arcades d'una de nova que es va començar el 1904.

Deia, doncs, que sortim de davant de l'església. Encarats a la porta d'entrada a la plaça, a mà esquerra surt un sender poc definit que travessa i voreja una sèrie de camps, alguns plantats de vinya. Aquest camí, sovint perdedor, fa cap a la pista que porta a l'àrea recreativa del Montmell. En tot cas, el nostre objectiu (esglésies, castell i cim) són ben visibles i, per tant, ens ajudaran a orientar-nos.

Un cop a la pista, la seguim cap a la dreta. De tant en tant veurem senderons que fan drecera pel mig del bosc per fer cap a la pista altra vegada. Cal anar pujant.

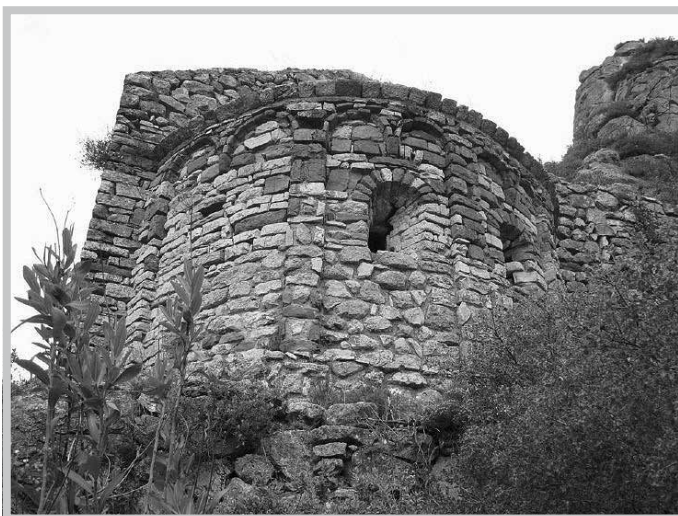
Veurem una bassa contra incendis. Hi arribem. Des d'aquí surt un senderó que s'enfila fins a una font (podria ser que no ragés).

D'esquena a la font, surt un senderó a mà esquerra que ens porta, passant a la vora de les restes de l'antic nucli de Montmell, fins a l'Església nova de Sant Miquel; no ens despitsem, perquè en realitat és més antiga que la del poble: va ser consagrada al segle XVI. Sota mateix hi ha l'àrea recreativa a on, si es vol, també es pot arribar en cotxe.

Des d'aquesta església, el camí està senyalitzat amb diversos cartells de color verd que ens orientaran en temps i distàncies. Cal que seguim en tot moment les indicacions cap a la Talaia del Montmell. Primer pujarem per un camí fins al collet de Sant Pere, però després ens enfilarem per un senderó que surt a mà dreta fins a l'ermita romànica de Sant Miquel (s. XI). Actualment la porta d'accés està tancada, però s'hi pot guaitar; tot i això, de fora és ben bonica, tota arrapada a la roca.

Un cop vista, ens continuem enfilant, aquest cop per un sender que passa per la roca, buscant el millor pas. Acabem en un collet amb un pal indicador: cap a l'esquerra es va a les restes del castell del Montmell, i cap a la dreta, a la Talaia.

Abans de continuar cap a la Talaia, podem enfilarnos

cap al castell pel grau de roca que hi mena.

De tornada del castell, seguim les indicacions cap a la Talaia. Es passa pel costat d'una creu de formigó, grossa i francament lletja.

Des d'aquí anirem seguint la carena, que baixa i puja, fins arribar al cim de la Talaia (d'entrada no es veu, però més endavant sí). Al punt més alt (861 m) hi ha un vèrtex geodèsic i un parell de pessebres de

muntanya. Les vistes en un dia clar van des dels Pirineus fins al Delta de l'Ebre i des del Montseny als Ports.

L'excursió continua baixant ràpidament de la Talaia seguint el sender. Arribem a una cruïlla. A partir d'ara seguim les indicacions de l'Àrea recreativa. Així, doncs, girem cap a l'esquerra, tot de baixada.

En el nostre camí passarem pel costat del Pi de les Tres Soques.

El sender s'acaba en un camí més ample. Aquí podem fer dues coses: anar directament cap a l'àrea recreativa i cap al poble (1 h caminant), o bé aprofitar per anar fins a la masia del Magí Vidal (a només 5 minuts) i, fins i tot, a l'ermita de Sant Marc (una mica més lluny), tots dos edificis els hem anat veient a mesura que baixàvem.

Si decidim anar fins a la masia cal que agafem el camí cap a la dreta i en cinc minuts s'hi és. Si decidim arribar-nos fins a l'ermita de Sant Marc, cal seguir la carretera uns 200 m cap a la dreta i enfilarnos per un sender que hi puja més aviat dret (l'ermita és a 710 m d'alçada).

En tot cas, cal tornar enrere fins al punt on ens hem desviat de les indicacions de l'àrea recreativa. A partir d'aquí, passarem per un bonic camí, ombrívol i que fins i tot conserva algun bocí empedrat, el qual acaba fent cap al coll i al camí que hem abandonat per pujar a l'església romànica i a la Talaia. A partir d'aquí, només ens queda refer el camí de tornada, ja sigui seguint la pista o trencant pel mig del bosc, fins arribar al poble de la Juncosa altra vegada.

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Si la piloteta entra...

✍ *Joan M. Rovira*

De ben segur que quan llegiu aquest article o bé faltará poc per un nou partit de la màxima o bé s'haurà jugat no fa gaire. Ara tenim partits del segle cada dues setmanes, coses de la relativitat del temps que diria Einstein. A la fi, uns riuran, altres ploraran i el món continuarà girant.

Però si sou d'aquells que encara pensen que se'n parla poc de futbol, doncs escolteu, agafeu paper i llapis i preneu nota de les següents pel·lícules que serviran per cobrir aquells dies, més aviat escassos, que no hi ha partit. Deixem la tribuna i les pipes i anem cap a la butaca i les crispates.

Probablement la primera pel·lícula que ens ve al cap quan barregem els conceptes futbol i cinema sigui *Evasió o Victòria* (1981). Ben cert que John Huston, el director, té en la seva filmografia cintes molts millors, algunes obres d'art, però què voleu que us digui, té aquell deix èpic i aquell flaïr clàssic que li fan perdonar certes mancances, la principal, un *Silvester Stallone* en el paper de porter que no s'ho creu ni ell mateix. Per qui no recordi l'argument, es tracta d'un grup de presoners aliats durant la Segona Guerra Mundial que troben l'oportunitat de fugar-se durant un partit de propaganda. Menys conegut és el fet que la història està inspirada en fets reals que no van tenir un desenllaç tan afortunat. També ens trobem amb un fet habitual en aquesta relació entre l'esport rei i el setè art: la utilització de figures de l'esport, en aquest cas *Pelé*.

Però, és clar, ja sabeu que el futbol i els nord-americans no són gaire amics i normalment les pel·lícules *Made in Usa* s'adrecen a un públic infantil que són els qui practiquen més aquest esport. De fet, es va intentar realitzar una trilogia amb el futbol com a escenari de fons, la història d'un nen que assoleix l'èxit en aquest món. És la saga *Goal!* (2005) i si no n'heu sentit a parlar, no us heu d'estranyar. Malgrat el suport de la Fifa, un autèntic fracàs de públic amb una darrera part estrenada directament en vídeo i gràcies.

Així doncs, més val que agafem un vol transatlàntic i ens plantem al vell continent. Fem parada a les illes Britàniques i ens trobem amb *Quiero ser como Beckham* (2002), la plataforma cap a l'estrellat de Keira Knightley, i on el futbol és el vehicle d'integració i alliberament d'una jove immigrant índia

i l'eina per trencar les tradicions de comunitat que l'encadenen. Tot un èxit en el seu moment.

Per aquestes contrades, on el país es paralitza i s'oblida periòdicament de problemes més greus, -el pa i circ continua funcionant, què voleu que us digui- trobem diversos exemples com ara *Días de Fútbol* (2003) o *El Penalti más largo del mundo* (2005), curiosament les dos expliquen els infortunis personals d'uns individus que veuen en el futbol la manera d'escapar-se de les seves misèries en clau de comèdia agredolça.

El futbol també és l'eina que aconsegueix unificar tot un país a *El Milagro de Berna* (2003) on una Alemanya moralment ensorrada obté contra tot pronòstic el mundial i potser una família, una nova oportunitat. Però tot té un costat fosc. *Football Factory* (2004) o *Hooligans* (2005) ens parlen dels eixelebrats que no tenen millor feina que barallar-se o fins i tot matar-se amb l'excusa del futbol.

Però acomiadem-nos amb un toc simpàtic. *Shaolin Soccer* (2001) barreja les arts marcial i el futbol amb un bon grapat d'efectes especials, res a envejar als *Oliver i Benji* televisius però amb actors reals. Vaja, cinema d'entreteniment pur i dur. Mireu-la sense gaires complexos.

Bé, xiulet final i cap al vestuari. Ens trobem al partit de tornada.

■ ■ ■

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

**Grup de teatre
de Vilaplana**

Falciots i orenetes

David Aguadé Vidal
(nebot Lluís Llauredó)

Tot i que a finals de febrer, si el temps acompanya, ja poden arribar les primeres orenetes i falciots, és durant l'inici de la primavera quan, juntament amb la pujada de les temperatures, arriben les orenetes i els falciots.

El falciot negre (*Apus apus*), poc conegut o que sovint es confon amb les orenetes, és un ocell de la família Apodidae. El terme "apodidae" prové del grec i significa "sense peus", ja que els ocells d'aquesta família tenen les potes molt curtes i mai es posen voluntàriament sobre el terra. Tots els ocells que pertanyen a aquesta família són molt aerodinàmics, amb ales llargues i punxegudes, molt voladors i incansables. Les potes només tenen quatre dits dirigits tots cap endavant, cosa que els impedeix de posar-se sobre cables, arbres...; en canvi, tenen ungles fortes per poder subjectar-se a les parets. Altres membres d'aquesta família són el falciot pàl·lid (*Apus pallidus*) i el ballester (*Apus melba*).

Les ales són més llargues que el cos, per tant, si mai arriba a caure al terra, no podrà enlairar-se sol, ja que les ales li tocarien al terra al intentar aixecar-se. Per això, si mai trobem un falciot al terra, el millor és agafar-lo i deixar-lo anar des d'un lloc elevat.

Com a característica més destacable d'aquesta família, és que passen la major part de la seva vida volant, i és que a part d'alimentar-se mentre volen fins i tot també dormen i s'aparellen durant el vol.

El falciot negre és el falciot més habitual al nostre país i és el que podem observar a Riudoms. Com diu el nom popular, és un ocell de color negre amb la gola una mica més clara. Té les ales molt llargues i en forma de falç i té una longitud d'uns 17,5 cm.

Té una àrea de distribució que ocupa la major part del continent europeu, arribant fins al nord de la Xina i Mongòlia. En aquesta zona el falciot només hi és present com a nidificant (des de març fins a setembre), ja que passa la tardor i l'hivern a l'Àfrica subsahariana.

Actualment, està totalment lligat a les edificacions humanes que és on fa els nius, i pràcticament ja no trobem colònies de cria en penya-segats o arbres. Per fer el niu aprofita esquerdes a les parets, sota teules..., en llocs que utilitza cada any. Les parelles són per tota la vida. A Riudoms,

la colònia de cria més gran és al campanar de l'església, on aprofita els forats entre les roques i les esquerdes per a fer-hi el niu.

Per a identificar-lo, haurem d'aixecar la vista cap al cel durant els mesos de primavera i estiu, sobretot durant les primeres hores i les últimes hores de sol. En aquests moments veurem desenes de falciots negres volant a molta velocitat en cercles per sobre les teulades de les cases i al voltant del campanar de l'església. Mentre vola, va caçant insectes en vol i deixant anar sorollosos i aguts crits.

Pel que fa a les orenetes, les dues espècies que podem trobar a Riudoms són l'oreneta vulgar (*Hirundo rustica*) i l'oreneta cuablanca (*Delichon urbica*). Pertanyen a la família Hirundinidae. Els ocells pertanyents a aquesta família són relativament petits amb les ales llargues, adaptats a viure principalment a l'aire on capturen insectes. Tenen bec petit i potes curtes. D'aquesta família, a part de les dues orenetes ja esmentades, podem destacar l'oreneta de ribera (*Riparia riparia*), el roquerol (*Ptyonoprogne rupestris*) i l'oreneta cua-rogenca (*Hirundo daurica*).

L'oreneta vulgar (*Hirundo rustica*) té una distribució mundial molt extensa. Cria a tota Europa, Amèrica del Nord, Àsia i nord d'Àfrica. La gran part de la població europea i del nord d'Àfrica hiverna a l'Àfrica subsahariana. La població americana hiverna al centre i sud d'Amèrica mentre que l'asiàtica hiverna a l'Índia, sud-est asiàtic i Indonèsia. Al sud de la Península Ibèrica hi ha una població resident tot l'any.

Aquesta oreneta presenta unes ales llargues i punxegudes i una cua en forma de forca amb les dues rectrius (plomes que formen la cua) exteriors allargades i fines. La part de sobre és de color negre amb un blau brillant segons com incideix al sol. La part de baix és de color blanc, amb una franja pectoral negra i la gola i el front de color vermell. Té una longitud d'uns 19 cm.

Aquesta oreneta acostuma a nidificar en camps de cultiu amb granges, pobles... El seu niu és una copa oberta de fang, reforçat amb materials vegetals. Construeixen el niu en bigues del sostre de golfes, sota un pont...

Si veiem alguna oreneta amb dues rectrius molt llargues, sobre un cable a prop d'alguna casa amb la finestra de les golfes oberta, aquesta serà una oreneta vulgar, ja que a dins d'aquesta casa hi tindrà el niu. A més, aquestes orenetes cacen insectes a molt baixa altura, i sovint

la veurem volant a gran velocitat arran del terra del carrer, sobretot en carrers poc transitats i a les afores del poble prop de descampats.

L'oreneta cuablanca (*Delichon urbica*) durant la primavera i estiu cria a tota Europa i s'estén fins a l'est de Rússia. També cria al nord d'Àfrica. Les orenetes europees hivernen a l'Àfrica subsahariana mentre que les orientals ho fan al nord de l'Índia i al sud-est asiàtic. Aquesta oreneta es caracteritza per tindre les parts superiors de color negre amb tonalitats blavoses, menys el carpó que és de color blanc. Les parts inferiors del cos són de color blanc. La cua és de color negre, curta i una mica en forma de forca, però no presenta les dues rectrius tant llargues com la vulgar. Quan està al terra, són visibles les potes cobertes amb plomes blanques. Longitud d'uns 14 cm.

Aquesta oreneta cria colonialment en granges, pobles i ciutats i també en llocs naturals com penya-segats. El seu niu, fet amb fang, té forma convexa i està totalment tancat (només hi ha un foradet i no té forma de copa com el que fan les vulgars). Podem veure aquests tipus de nius sota molts balcons del poble i també a la façana de l'església.

Durant la primavera i després de pluges, podem veure aquestes orenetes com van a recollir fang per a construir el niu en zones on s'hagi acumulat aigua, com per exemple en descampats o a la riera.

Actualment les orenetes i els falciots es troben amb algunes dificultats per dur a terme les seves activitats. La contaminació que hi ha en algunes ciutats, fa minvar la quantitat d'insectes i per tant tenen dificultats per alimentar els seus pollets. La gran construcció urbanística que hi ha hagut ens els últims anys, fa que les orenetes cada cop hagin de fer viatges més llargs per alimentar-se o per agafar fang per a fer el niu. Els falciots veuen minvar les seves possibles cavitats per a fer el niu, ja que les noves edificacions no tenen forats per a fer el niu i sovint les restauracions de vells edificis en tapen els forats existents; per aquest motiu normalment les colònies de falciots acostumen a estar als cascs antics dels pobles i ciutats. Un altre problema amb que es troben les orenetes, sobretot la cuablanca, és la destrucció del niu dels balcons, amb l'única excusa que embruten les voreres, però sense pensar que actuen com a insecticides naturals i que nosaltres, els humans, embrutem molt més que no pas ho fan les orenetes.

La Higiene, fuente de toda belleza

✍ *Maria Mariné (cal Domingo)*

Extret (de la secció "Fémina" - Núm 44 de La Teia - any 1966)

A la revista "Fans" del 13 de desembre de l'any 1965 (fixeu-vos si en fa d'anys, que no apareix ni a la wikipèdia!) es publicava un article sobre la higiene com a font de bellesa que la revista La Teia (al seu número 44, de l'any 1966) va creure oportú de reproduir a la seva secció "Fémina" i que nosaltres transcrivim íntegrament en castellà, tal i com es va fer originalment.

Vilaplana, tot i ser un poble de secà, pretenia, d'aquesta manera, aterrar en la modernitat del bany i la dutxa diaris, tot abandonant altres sistemes de neteja personal, potser més "rudimentaris", però fins aleshores habituals en les nostres llars.

La limpieza es la llave de nuestro bienestar y la base de uno de nuestros poderosos atractivos.

Lo mejor es el lavado nocturno, puesto que entonces podemos eliminar toda suciedad que se ha ido acumulando durante el día y también porque disponemos de más tiempo que por la mañana.

Hay quien prefiere la ducha y quien el baño. Personalmente, creo que el baño caliente no es sano (salvo para los reumáticos) pues en lugar de estimular, aletarga.

El agua no debe rebasar los 35 grados y no debemos permanecer en ella más de 10 minutos. A continuación hay que tomar una ducha fría.

Para que los poros se cierren, hay que frotar fuertemente con un paño seco.

La ducha es mil veces mejor. Refuerza los tejidos y estimula la circulación de la sangre.

Para bañarnos y ducharnos correctamente debemos seguir los siguientes pasos:

- 2 cepillos (uno largo y otro corto) o bien una esponja natural y jabón suave y espumoso.
- Lavar cuidadosamente todas las partes donde es más fácil que se fije el sudor.

Si el agua es calcárea, ablandarla con vinagre y limón.

Frotar las manchas de nicotina con piedra pómez y limpiar la uñas con cepillo enjabonado.

La ducha debe durar tan solo 5 minutos. La ducha fría es ideal para cuando estamos cansados, aunque no recomendable para las personas reumáticas o nerviosas, que son hipersensibles y les perjudica el frío.

Si nos duchamos con agua caliente, debemos tomar al final una ducha fría y secarnos con una toalla seca.

Además de sano, el baño puede ser medicinal:

- Con 250 o 500 gramos de sal, estimula y fortalece.
- Con sales de pino, refresca la piel i produce bienestar físico.
- El baño de vinagre está indicado para cerrar los poros.
- Un baño de espuma, endurece la piel.

Ya veis, pues, qué provecho puede sacarse de la simple ducha diaria.

Esperemos que sabréis aprovecharla, ¿Verdad?

Qui paga la crisi?

✍ *Ariane Arpa*

Directora general d'Intermón Oxfam

Primer el Govern va proposar una brutal retallada de més de 900 milions d'euros per a l'ajuda al desenvolupament. Ara el Partit Popular ens proposa una altra retallada, de la mà d'un impossible exercici moral: rebaixar els diners que Espanya destina en ajuda al desenvolupament a les persones dels països més pobres perquè no es congeli el sou dels nostres pensionistes. Aquells, els nostres ... Tots coneixem un pensionista, però qui coneix una de les prop de 1.000 milions de persones que passen fam cada dia al món?

I a quin pobre li traiem primer l'ajuda que necessita, als d'allà o als que estan passant fam aquí a casa? El que ens proposa el partit de l'oposició amb aquesta esmena als pressupostos generals de l'Estat per al 2011 és triar entre els pobres d'aquí i els pobres d'allà. Però aquesta crisi no és un dilema entre pobres. Avui està en joc que la crisi no la paguin els de sempre, visquin on visquin. Per això, és immoral demanar, com ho fa el PP, una exempció impositiva a l'Any Internacional de la Dieta Mediterrània i al mateix temps una rebaixa de 200 milions d'euros destinats a la lluita contra la pobresa.

Hi ha fons prou prescindibles per on es pot estrènyer el cinturó de l'Estat: el manteniment del parc mòbil ministerial costarà el 2011 47 milions d'euros, quan el nostre país només va destinar 43 milions a Níger, Mali i el Txad, afectats l'any passat per la crisi alimentària al Sahel. Més exemples: 135 milions compensaran a les concessionàries d'autopistes per uns "sobrecostos" indeterminats en les expropiacions o 47 milions servirán per a pagar un lot de 770 míssils IRIS-T (el triple de la despesa de l'any passat). Tot això sense comptar amb les ingents quantitats de diners que s'han donat ja als bancs per superar la crisi que ells mateixos han provocat.

De debò hem de decidir a quin pobre se li treu el menjar de la boca? Hi ha altres formes de recaptar fons que permetrien lluitar contra la pobresa i al mateix temps mantenir la despesa social en els països afectats per la crisi: la posada en marxa d'una taxa a les transaccions financeres, que gravaria principalment les transaccions especulatives de capitals. O posar límit als paradisos fiscals, que cada any "roben" als estats milers de milions d'euros en impostos. L'ajuda al desenvolupament ha sofert ja una retallada severa. Els pressupostos generals de l'Estat presentats pel Govern l'han fet minvar en uns 918.000.000 d'euros. Si el Govern l'ha deixat malferida, la petició del PP suposa donar-li el cop de gràcia.

Reflexions sobre la metabolització dels aliments

✍ *Leo D'kastro*

Anys enrere, quan jo era més petit, recordo que les famílies discutien sobre la conveniència de donar els regals de Nadal per mà dels Reis Mags o bé del Papa Noel. Cadascú deia la seva...que si controlàvem els nens durant totes les festes amb el xantatge del carbó, que si podien fer servir les joguines durant totes les vacances, que si la tradició, que si és més europeu...

A casa eren els Reis els encarregats de portar-nos les joguines, però era bastant més que això. Era la nit màgica, el dia senyalat que havies estat esperant tot l'any, era la gran il·lusió. Dies abans s'havia d'anar a portar la carta al patge, cosa que moltes vegades ens feia més por que gràcia i quasi sempre m'hi havien d'empènyer. La nit d'abans l'encís de la cavalcada; recordo haver-me pixat al pas del "meu Rei Baltasar". Els meus cosins eren tots del Melcior, cadascú és com és. I després el nerviosisme d'haver de dormir aviat, la impossibilitat de fer-ho i la gran suada entre tómb i més tómb per dintre del llençol.

Molts anys després, portant les meves filles a veure l'arribada dels Mags, vaig observar que la seva actitud era molt més "passota": s'estaven més per recollir els caramels de terra, que no pas per mirar bocabadades al "seu Rei" com em passava a mi. Suposo jo, que amb les sobredosis de "jarrispoters" i altres "mandangos", deuen pensar que els d'orient són uns mags de "pacotilla".

Ara, beneïda societat del benestar, ja no tenim problemes. Ara, quin nivell, ens dona per tot. Ara, compri avui i pagui quan li peti, Reis, Papa Noel i el Tió...i quin Tio senyors, el tio d'Amèrica. A nosaltres, més innocents diuen, ens feien dir unes oracions i cantar unes nades perquè l'animal pogués pair tranquil·lament, i metabolitzar les pastenegues, fulles de col i alguna lleguminosa amb 4 caramels i 2 duros de xocolata. El fèiem cagar després del dinar de Nadal i el dia de Sant Esteve deixava anar alguna coseta més per acabar de buidar els budells. Això, per més que increïble, tenia alguna cosa de sentit.

Ara, visca la tecnologia, la cosa és ben diferent, res de cançons ni rucadetes, d'entrada a la feina... "¿Qué pasa tronko? ¡Te voy a meter dos yoyas que te vas a cagar patas abajo!" ... I, és clar, davant d'aquest plantejament, la pobra bèstia és capaç de cagar la moto d'en Pedrosa o qualsevol altra bestiesa impossible d'amagar sota la manta.

No puc amb el meu fill

✍ *Joan Carbonell*

El teu fill, la teva filla... acaba amb la teva paciència? Ja estàs cansat? Doncs utilitza l'autoritat que tens i que has d'exercir. Hem de recuperar aquesta autoritat pel seu bé. Perquè els nens consentits seran adults vulnerables. Se'ls podrà fer mal fàcilment perquè se'ls haurà enganyat. Se'ls haurà ensenyat que la vida és fàcil i que plorant s'aconsegueix tot. No et sentis malament fent-ho. El fills, a vegades, també han de plorar sense aconseguir res. Els nens que no ploren a casa, la vida els fa plorar molt. La seva formació en hàbits i valors adequats serà la millor herència que els pots deixar.

Però en això de l'autoritat no en sabem gaire. "Es que li he dit 20 vegades!" Doncs no ho fas bé. Crides massa i fas poc. Una cosa és el que sap i una altra el que fa. Si a darrera de les teves paraules no hi ha conseqüències, malament. La teva relació habitual amb el teu fill no ha de ser el càstig, però moltes vegades, a darrera d'un conducta no adequada ha de passar alguna cosa. Si embruta... ha de netejar, si insulta... es disculpa, si trenca... paga. Quan els meus fills eren petits els havia fet pagar un preu simbòlic de la seva guardiola per haver perdut la jaqueta. Si els no passa res a darrera de les seves accions, no els estàs preparant per a la vida.

I per a fer-ho ben fet cal ser constant. No es pot prohibir a la lleugera el que es permetrà demà. O castigar el que sempre s'ha permès. Si estàs de bones, li deixes fer el que vulgui. Si estàs de mala llet, segur que rep. Malament! Això crea confusió i ineficàcia de l'educació. Però és clar, la constància fa mandra. Pensa que et jugues la teva tranquil·litat futura. És una inversió de futur. Has d'adquirir l'hàbit.

Però quan castiguis... castiga la conducta, no a la persona. Tu t'estimes molt al teu fill o la teva filla... no t'agrada el que fa. Parla del que ha fet, no dels que és. No busquem culpables, busquem quin és el problema i quina la solució. I la millor manera és utilitzar un to neutral, sense esverar-te com un animal. Si veu ràbia en el teus ulls, s'estableix un combat i l'incitaràs a la desobediència. Tu només et comportes com un bon pare o una bona mare. Hi ha una gran correlació entre autoritat i seguretat/aplom. A més, et dispaes quan ell vol i, per tant, té poder sobre tu. Ei! Jo també crido, no ho puc evitar, però intento fer-ho poc.

I un dels ingredients principals és complir les amenaces. Per poder-ho fer, amenaça sempre amb coses possibles. No diguis coses que no ets capaç de complir. No gastis cartutxos en va. Si no, la teva autoritat queda arran de terra. Veus tant dir i... res, pensarà. I un cop l'has advertit amb una conseqüència possible i te l'ha fet, res de penes. La teva credibilitat està en joc. Per més que plori, no cedeixis. Si no, una altra vegada, no ho diguis!

Algunes vegades ens agradaria que els nostres fills fossin d'una altra manera, però hi ha el que hi ha. Accepta els teus fills com són. I del que hi ha, hem de treure el millor possible. També has d'acceptar que tu tampoc ets perfecte. Que tens dret a equivocar-te. Que la tensió que comporta educar els fills, a vegades, és natural que et tregui de les caselles. Tots tenim almenys 5 minuts al dia en que ho fem malament. Ser bon pare consisteix en no passar-te d'aquests 5 minuts!

Joan Carbonell

Tècnic d'Equip d'Assessorament i Orientació Psicopedagògica
Formador del professorat del Departament d'Educació.
Professor associat de la Universitat de Barcelona.

DISCURS D'INAUGURACIÓ DEL DIPÒSIT D'AIGUA

Tomàs Bigorra i Munté
Alcalde de Vilaplana

Vilaplana avui fa festa grossa, i no només perquè és la Festa Major. Avui és un gran dia que quedarà assenyalat amb lletres majúscules a la nostra història. Estem molt contents, estic molt content, de poder posar en marxa les instal·lacions del nou dipòsit de subministrament d'aigua potable. Aquesta nova infraestructura ha de resoldre definitivament el problema crònic de falta d'aigua que ha hipotecat el futur del poble durant tants i tants anys.

Encara tenim present aquells camions cisterna que ens portaven l'aigua que faltava per a les nostres necessitats mínimes. Recordo especialment, com molts de vosaltres, una altra festa que no ens queda gaire lluny en el temps, la de Sant Joan de 2005, quan tots esperàvem acabar d'abuidar la darrera cisterna per poder parar les taules i començar la revetlla de la nit més curta de l'any.

Les instal·lacions que estrenem avui tenen una capacitat de 10 milions de litres d'aigua. Això significa que, mantenint el nivell del padró actual, el nivell de consum i sense cap aportació d'aigua de les altres captacions que tenim —que són una mina i tres pous—, el nostre poble disposa d'una reserva d'aigua per nou mesos. Per tant, les necessitats d'aigua de Vilaplana queden cobertes ben bé per a molts anys.

Però aquesta obra no ha significat tan sols la construcció del dipòsit d'aigua. Aquesta obra és molt més complexa. Com podeu veure, junt amb dipòsit s'ha construït la planta de depuració d'aigua, la canonada d'abastament d'aigua i la xarxa de servei amb les canonades d'aigua, gas i electricitat per al funcionament de la planta.

Aprofitant la disponibilitat d'espai i amb visió de futur, també s'ha instal·lat un nou tanc de gas i de més capacitat que el que tenim actualment al nucli urbà del poble, que té el problema que

no es pot ampliar. Aquest nou emplaçament també permet que es recarregui directament el dipòsit des de la carretera evitant el pas de camions del gas pel centre del poble. D'aquesta forma resollem el problema de la dificultat i la perillositat que representa el trànsit d'aquest tipus de mercaderies pel mig del poble.

En el conjunt de l'actuació que ha comportat aquesta obra, també s'ha

Fruit de la feina ben feta, l'Ajuntament de Vilaplana ha aconseguit rebre subvencions per valor del 95 % del seu cost. És a dir, que, com a Ajuntament, finalment només hi hem hagut d'aportar el 5 % del valor total.

Per a convertir aquest complex projecte en realitat, el Departament de Governació i Administracions Públiques de la Generalitat hi ha destinat 684.950 euros, provinents de les subvencions del

recuperat el camí del Mas de Mariné —d'un quilòmetre de longitud— per al pas de vehicles i a peu, convertit en àrea de lleure i parc de salut des de la carretera fins al poble. Al llarg del camí s'han col·locat bancs i s'han plantat arbres al costat del dipòsit, que ens permeten gaudir d'un passeig tranquil i molt agradable. Tot passejant, podrem contemplar el paisatge tan nostre i magnífic del peu de les cingleres de la Mussara: em refereixo a les Valls, les Valls d'en Bassa i les Tosques, que tenen una diversitat de colors i tons molt variada, més encara a la tardor.

L'Ajuntament ha treballat, i molt, per tirar endavant aquesta obra, que ha tingut un pressupost de 1.081.669,17 d'euros (que representen prop de 180 milions de les antigues pessetes), i que l'ha executat l'empresa REGIMOV S.L.

Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya (PUOSC). L'Agència Catalana de l'Aigua també hi ha destinat una subvenció de 325.770 euros i encara hem rebut 16.865 euros del Pla d'Acció Municipal (PAM) de la Diputació.

He de dir, i ho dic perquè és així, que fins avui cap Govern de la Generalitat ha invertit tant, i de llarg, en el nostre municipi com l'actual govern d'esquerres.

Per tant, i recupero les paraules que deia al començar aquest acte, avui a Vilaplana és un dia molt feliç. Amb la posada en marxa de la instal·lació del dipòsit de subministrament d'aigua hem resolt un problema molt important i bàsic que hem patit durant molts anys com és la falta d'aigua per a beure o rentar-se.

Moltes gràcies!

Vilaplana, 9 d'octubre de 2010

Festa Major

OCTUBRE

2010

Jordi Mateu i Huguet
Regidor de festes

el pregó, que aquest any va anar a càrrec del metge del poble Sr. Josep Sabaté. Després cap al Bolletrònic, on els joves van gaudir de la seva música en un ambient molt familiar.

El dissabte es va despertar núvol, la qual cosa feia perillar la diversió dels més petits. Per sort el temps es va comportar i gran quantitat d'infants gaudiren dels inflables. També el conseller de governació Sr Jordi Ausàs, va inaugurar el nou dipòsit de subministrament d'aigua potable. L'acte no va ser seguit per gaire gent, ja que,

en ser dissabte, molts treballaven, però l'agenda dels polítics és la que és i aquest dia era el que millor li anava al conseller. A la nit el concert jove, com els últims anys la sala va fer força goig.

El diumenge ja no vam poder lluitar contra el temps i la jornada castellera es va haver de suspendre, com el ja tradicional espectacle de la plaça, que el vam haver de traslladar al casal.

Dilluns al vespre els més nostàlgics rememoraren els temps de joventut viscuts al mini club i a la nit, la bomba! Tots esperàvem el

Entre el 8 i el 12 d'octubre vam gaudir un any més de la nostra Festa Major. L'edició d'aquest any la vam viure amb un ull posat al cel, ja que segons les prediccions meteorològiques, no s'auguraven uns dies massa tranquils.

El primer que vam fer va ser tornar a posar en marxa, vint anys després, la font que hi ha a l'entrada de l'Ajuntament per tal que ens acompanyés durant la festa. I a fe de Déu que vam tenir aigua! Però, tot i així, teníem ganes de passar-nos-ho bé.

Com és habitual, vam encetar la festa amb

ball de l'orquestra Mitjanit. Una orquestra que arrossega gran quantitat de gent allà on va, però, que a Vilaplana no havia actuat mai i no sabíem de quina manera respondria el personal, i mare de Déu com van respondre!

Vuit-centes entrades venudes i a la mitja part les taquilles estaven tancades per que ja haviem cobert l'aforament de la sala, tot i que al carrer estava ple de

gent que volia aconseguir una entrada al preu que fos.

A les dues de la matinada un veí amb el seu cotxe va baixar a Reus a comprar gel, altres feien viatges per tal de reposar el bar. Un agraïment a tots.

I el dilluns l'aigua va tornar a fer acte de presència a la trobada de gegants i a la tarda el teatre. Fins aquí la Festa Major 2010.

Per acabar, voldria mostrar el més sincer dels agraïments a la gent que a col·laborat en la comissió de festes i sobre tot, vull donar un milió de gràcies a la gent m'ha ajudat i molt, durant aquests quatre anys al capdavant de la regidoria de festes.

Moltes gràcies i fins sempre.

VIALMA SAT

**Esclofolladora
d'avellanes**

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA

Josep M. Garcia

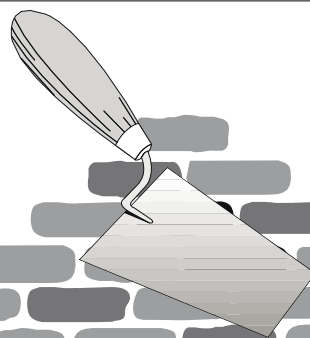

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

Pregó de la Festa Major de Vilaplana

Octubre-2010

Josep Sabaté

Bona nit a tothom, alcalde, regidors, senyores i senyors, petits i grans, a tots us agraeixo que hagueu vingut a l'acte d'obertura de la Festa Major i de passada a escoltar-me.

No patiu, procuraré no cansar-vos.

Benvolguts vilaplanencs i vilaplanenques, quan el Sr. Alcalde es va posar en contacte amb mi per dir-me de fer el pregó, em vaig posar al telèfon i, sense donar-li temps a res, li vaig dir: - Què us passa? Qui està malalt?. Ja veieu fins on arriba la deformació professional del metge. Es va posar a riure i em va contestar: No home no, no es tracta de res de tot això, et truco perquè facis el pregó de la Festa Major de Vilaplana. M'ho haig de pensar, li vaig dir. No hi ha res a pensar, va contestar-me, l'has de fer i prou. És el Sr. Alcalde vaig pensar, cal creure.

Poc em podia pensar que jo faria el Pregó de la Festa Major d'enguany, normalment aquesta tasca és reservada a polítics, historiadors, escriptors, fills il·lustres del poble i jo no sóc res de tot això; sóc només un servent vostre a qui acudiu quan us trobeu malamente. No sé com anirà, doncs, la cosa, però aquí em teniu, i ara sí que no em puc fer endarrera. Intentaré, al menys, de fer-vos passar una estona agradable. Però si no ho faig del vostre gust penseu que avui m'estreno en aquest ofici. Us aviso perquè parlar en públic no és precisament la meva especialitat.

No cal dir que l'entorn és força agradable, a la plaça de la vila, al porxo de l'ajuntament, davant de l'església i de la seva reja i llampant façana, la qual ha estat motiu de la portada del programa de festes d'enguany, la nit també és magnífica i l'assistència, déu n'hi do, força nodrida, trempada i... voluntària perquè després em penso que no hi ha aperitiu, bé doncs, molt bé per vosaltres. A la representació de les autoritats tampoc em penso que hi falti ningú, hi ha l'alcalde, naturalment, repre-

sentant de l'autoritat civil, el mossèn, representant de l'autoritat eclesiàstica, el jutge, representant de l'autoritat judicial i... el metge, representant de l'autoritat sanitària. Doncs sí, em sembla que no hi falta ningú, ah! És clar que hi falta algú; és la guàrdia civil representant de l'autoritat militar, però... perdoneu, deuen ser els nervis, què dic jo ara, això era quan no érem autònoms, ara ja ho som i de faltar-hi algú haurien de ser els mossos d'esquadra, no fotem, a veure si l'honorable president Montilla em picarà la cresta. Si, de fet, d'aquí quatre dies ja serem fins i tot independents, que no veieu que a Madrid en tenen moltes ganes, que ho siguem. Ah! I molts d'aquí de Catalunya també en tenen moltes de ganes, sobretot els "ciutadans" que s'anomenen "Pepe" de nom i "també alguns cognoms il·lustres de gent que fan veure que ho volen però que en realitat no ho volen", aquests també estan delirosos de ser-ho. Els que també falten avui aquí són els representants de l'estament econòmic del país, em refereixo als banquers, però a aquests cal dispensar-los perquè la maleïda crisi els ha portat a la bancarrota i ara ja no es poden pagar ni el xofer per dur-los fins aquí. Al capdavant, però, de tots els que hi som no falta ningú ni sobra ningú.

Bé, però deixem aquestes coses d'aquí, i de fora d'aquí, a banda i anem entrant en matèria que per això m'han fet venir avui aquí.

Però... Ara que hi caic... Ben pensat potser entre nosaltres hi pot haver una persona que pensi: Ja li està bé a aquest de fer el pregó que jo n'he hagut de fer molts per a ell. Em refereixo al

Pere Ramon, al qual tantes vegades he hagut d'amoïnar perquè em fes pregons a causa dels molts i molts continus canvis d'horaris de consulta que he hagut de fer sempre i, malauradament, hauré de fer perquè no hi ha altre remei. Gràcies Pere Ramon i, si et serveix de consol, pensa que a la majoria dels altres pobles les coses també funcionen així i que els agutzils han de fer aquesta mena de pregó sovint.

D'altra banda, en pensar sobre els motius temàtics en els quals basar-me per fer el pregó, un dels que em va venir al cap de seguida va ser el de donar consells de salut, així, en directe, en públic com un mass media que es podria presentar com molt atractiva i efectiva i a més m'estalviaria moltes paraules a la consulta al menys pels que heu assistit a l'acte. Observeu aquestes conductes, us podria dir no mengeu això, mengeu d'això altre, no fumeu, compte amb l'alcohol, si en beveu, beveu vi que sigui del Priorat i a poder ser del Celler Sabaté de la Vilella Baixa. I tants i tants d'altres consells que es podrien donar des d'aquí però que de ben segur us avorriren i provocarien una deserció en massa. O si no, us ho podria dir a la manera tradicional i autoritària del pregó d'abans: es fa saber... que per ordre del metge del poble queda prohibit beure alcohol, també queda prohibit fumar, el sexe s'ha de fer de manera segura i només quan toqui, etc. etc.

Algú de vosaltres també podia pensar que en ser metge l'orador potser ens podria parlar de les malalties prevalents, les de més incidència en aquest poble, però el tema us decebria també perquè veurieu com les malalties prevalents a Vilaplana són les que de la mateixa manera són prevalents a la resta del món occidental amb el mateix desenvolupament que a la nostra àrea, ja ho sabeu també en això ens hem globalitzat. Si de cas hauríem de parlar de les no malalties a Vilaplana, és a dir, de les que hauríem d'esperar i no es presenten amb tanta incidència com caldria esperar. Això sí que és una veritable sorpresa. Em refereixo a la baixa incidència de càncers, de malalties cròniques de l'aparell respiratori, d'infarts. A què és

degut? No a la intervenció de cap metge dels que heu tingut, em penso, i molt menys del que teniu ara, per suposat, sinó als hàbits de vida que heu practicat de manera diem-ne "natural", em refereixo a la dieta mediterrània que ningú us va ensenyar però que ja coneixíeu de tota la vida, a l'exercici que de forma "natural" heu hagut de fer per guanyar-vos la vida (plegar avellanes, llaurar, esporgar, ensofatar, cavar, fer hort, dur una vida més relaxada i la disminució de l' stress que això representa, etc. etc). Això també protegeix, n'estic segur, de les malalties amb perill vital, per contra aquest exercici "natural" tornem-hi amb la paraula, castiga aquestes parts del cos que han hagut de treballar més per dur-lo a terme, em refereixo a la columna i a les articulacions sobretot de les extremitats inferiors que deu n'hi doles que es veuen. Aquest biaix entre el que caldria esperar i el que s'observa a la realitat no és només exclusiu d'aquest poble, naturalment, sinó que s'observa també en d'altres comunitats rurals de les mateixes característiques geogràfiques amb un cert grau d'aïllament i que no s'observa tant en pobles grans propers a grans ciutats i sobretot s'observa molt poc en les mateixes grans ciutats. A què és degut? Com ja sabeu amb els estils de vida que són més agressius amb el propi cos com més evolucionada és una societat. Que passarà en un futur en aquestes àrees? Probablement a mig termini augmentaran les malalties de perill vital perquè, hi ha hagut una generació entre els que se sabien cuidar de forma natural i la dels joves actuals que practiquen molt l'esport i que agafen menys hàbits tòxics, que no s'ha sabut "cuidar", però que a la llarga, a llarg termini tornaran a minvar aquest tipus de malalties per la conscienciació que hi ha entre els joves d'avui dia. Però ara ja estic esbarrant i cansant, jo què sé que passarà en un futur, al cap i a la fi tampoc sóc cap expert en la matèria i el futur,

qui el sap. La conclusió final de tot això és que cada estil de vida té les seves malalties i cada generació també té les seves. I que maleïdament sempre m'ha de sortir la part del cervell científica o pseudocientífica i au, ja us l'he deixada anar.

Ah! Però, de tota manera, sobretot, no em falleu i feu-me quedar bé, no fos cas que en els propers mesos augmentin els casos d'aquestes malalties greus, es capgirin les estadístiques i em feu quedar malament, espereu una temporada al menys que ja ningú se'n recordi de les meves paraules.

No, fora de l'anècdota i de la rialla, el cert és que la "petició", entre cometes, em va causar una gran satisfacció, encara que no m'hagués imaginat mai que aquest honor podia recaure en mi quan hi ha tantes altres persones que de ben segur s'ho mereixen més. Un agraïment, doncs, profund i sincer per al Sr. Alcalde i les altres persones que hagin pogut intervenir en la designació del metge del poble per a fer el pregó.

I..., bé, parlant de l'autoritat sanitària a la qual em referia abans, què dir dels metges de poble, tot una sacra institució ja fa unes quantes dècades, i a l'actualitat vinguts a menys quant a prestigi social, cosa que també es pot gene-

ralitzar a la resta de metges. Jo encara he viscut l'època del metge de poble que feia de tot, de metge, no cal dir-ho, d'infermer, de pediatra i fins i tot de llavadora i a qualsevol hora del dia i de la nit. Ara som ja una raça a extingir dins la societat actual i em sap greu, però les coses han anat així. Ara és l'època de la superespecialització i també la que el metge no visqui al poble. A vegades quan parlo amb metges joves i no tan joves que viuen a ciutat i han de fer desplaçaments força llargs diàriament perquè viuen a ciutat i tenen el lloc d'assistència en un poble llunyà, gemeguen de la seva mala sort i es planyen contínuament del temps que han de perdre cada dia. Ells no han viscut mai en el poble en el qual exerceixen i no ho voldrien fer de cap manera, no ho entenc, els ho dic jo, fer-se metge d'un poble vol dir introduir-se poc o molt en aquella comunitat, pels qui no volem això cal triar una plaça de ciutat que exigeix més despersonalització, però el poble té això, més interrelació, no tenir anonimat, és un avantatge i, ho reconec, un inconvenient, ni pensar-ho em contesten, la feina és la feina i prou, jo no vull que si vaig pel carrer em vingui aquest o l'altre requerint-me allò d'aquell medicament o allò altre d'aquella anàlisi, etc., etc. És el seu dret penso,

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

☎ Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

C/ de Guardiola, 58
43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105

és una opció però sobretot és una altra mentalitat, la que domina avui en dia de la professionalització en exclusiva i el que significa la paraula quan a menys interrelació fora de l'estrictament derivada de l'acte mèdic en aquest cas però que aquesta mena de treballar s'imposa a totes les esferes de la vida laboral, passa amb els mestres i passa en tantes altres professions que tenen el seu lloc de treball als pobles però no hi viuen. És curiós, les coses s'han capgirat a causa de la facilitat dels transports, i això ho puc comprovar cada dia quan vinc cap aquí a Vilaplana, per tot el trajecte em creuo continuament amb gent d'aquests pobles que van a treballar a la ciutat cada dia i per contra ells es creuen amb mi, amb la infermera, amb els mestres, amb els treballadors de l'Ajuntament i d'altres. Pareu-hi esment, els pobles ja no són el que eren a la manera tradicional, el poble ha canviat, ha evolucionat com tot ho va fent en aquesta vida i aquests canvis porten coses bones i coses no tan bones. La professió de metge de poble també ha canviat substancialment des de l'arribada dels CAPs. Jo vaig venir aquí quan a les Borges encara no n'hi havia. Recordo que fins i tot feia visita a la tarda un dia a la setmana pels que no podien venir al matí, no tenia cap més poble així com ara m'he de partir l'assistència amb els vostres veïns de Maspujols i a cops també dels altres pobles de l'àrea. Tot plegat era més casolà, podríem dir, i em sentia més d'aquí.

Jo potser he estat diferent en tot això, sempre m'han agradat els pobles i la vida als pobles, segurament perquè ho sóc, però també comprenc que per qui és de ciutat li costa molt aquest canvi, per això, com no podia ser d'altra manera, les festes majors dels pobles són un gran i únic exponent anual de la vida als pobles i, per tant, són també força del meu agrat.

Quant a la Festa Major de Vilaplana, us diré que ha tingut sempre per

mi un significat molt especial, la causa té l'arrel a finals de setembre de l'any 1991. I per què? Us preguntareu. Senzillament perquè en aquelles dates vaig ser nomenat per primera vegada com a metge titular de capçalera per a una plaça i concretament per aquest bonic poble de Vilaplana. Aquí es va acomplir un dels meus somnis de petit quan somniava en exercir de metge rural en un poblet petit, a poder ser de muntanya. Suposo que la meua infància observant la professió del metge que hi havia llavors en el meu prioratí poble d'origen va influir força en l'objectiu professional de la meua vida.

Doncs bé, la meua família i jo vam arribar aquí en els dejunis de la Festa Major d'aquell any; per això sempre recordaré aquella data. De fet, encara no hi érem tots perquè la més petita de totes encara havia d'arribar i no ho va fer fins dos anys després. És per això que vam viure aquella primera Festa Major d'una manera especial. Recordo també que, en llegir el programa dels actes de la Festa, un dels que em va cridar més l'atenció perquè no l'havia sentit anomenar mai va ser el de la carrera d'acorettes. Ah! Vaig pensar això sí que no m'ho he de perdre pas. El dia que es va realitzar vaig gaudir d'allò més amb aquelles espatarrants màquines guarnides algunes amb els noms dels seus sponsors i que deixaven l'aire del passeig de la Mussara ple de fums i de soroll amb algun ensurt i amenaça de bolcada inclosa.

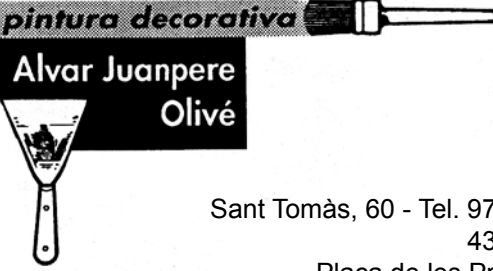
La Festa Major d'un poble es viu i se sent d'una manera molt particular, es té un sentiment de joia, alegria i eufòria tot barrejat que es fa indescriptible, de fet els dies que la precedeixen ja se't va carregant l'ànima d'aquests sentiments i es desitja ser present a tots els actes i participar de tots ells, encara que s'hagin repetit tota la vida de la mateixa manera i no tinguin cap mena de sorpresa, no és l'acte, l'espectacle o

en fi, el divertiment en si que pugui ser més o menys lluit, el que el fa especial és només que aquests no hi faltin i que la gent hi assisteixi, en participi i se'l faci seu. No cal que el programa estigui farcit d'esdeveniments ni que l'orquestra sigui més o menys bona però si que fa falta la bona voluntat de les persones. Perquè desenganyeu-vos, el que fa diferent la Festa Major de les altres festes és el retrobament amb familiars, amics o coneguts que fa temps que no has vist o inclús amb la gent del teu mateix poble. I tot això us ho puc dir perquè jo sóc de poble. Aquests sentiments dels quals us parlava fa un moment són els que jo visc encara quan gaudeixo de la festa major del meu poble. Jo no sé si els de ciutat viuen les seves festes majors així, però se'm fa difícil pensar-ho perquè el que són els ingredients per a aquest magnífic pastís no els tenen pas tots.

Després m'agradaria remarcar un altre aspecte de la Festa Major i és la de la festa interna, a dins de cada casa. A l'igual que hi ha la festa pels carrers, pels cafès, per les sales de ball, pels casals, no cal dir que també per dintre de les esglésies i s'ha guarnit, endreçat, netejat i polit els carrers i places del poble de la mateixa manera, dic, hi ha una festa particular a cada llar, la qual comença amb el fer dissabte els dies abans, en netejar i endreçar la casa encara que no vinguin convidats, en anar a comprar el menjar necessari, en haver anat a comprar els vestits per estrenar aquells dies, en la feina a la cuina de la cuinera i finalment en gaudir de la festa cada dia a la taula amb els comentaris d'amics i familiars. La taula, la bona taula era, potser ara ja no ho és tant, un element imprescindible de la festa major. Calia que fos abundant i suculenta i per això es preparava amb dies d'antelació, el brou, els rostits, els fricandós, la reposteria que es podia deixar feta els dies abans i així la mestressa de casa també podia gaudir de la festa encara que, malauradament,

pintura decorativa

Alvar Juanpere Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

Josep M. Cardona Rodriguez

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 **VILAPLANA**
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

sempre menys que els altres. A propòsit de la bona taula i de l'anelada espera que en feien els vilatans, recordo ara una anècdota de què vaig ser present ja fa una bona pila d'anys en un poble que vaig estar exercint de metge quan se celebrava la festa major. A missa major el capellà deia el sermó, el qual feia referència a Sant Llorenç, per ser el patró de la localitat, tot d'una va remarcar que hi havia persones que s'anaven adormint a mida que deia el sermó, i ell anava continuant que si Sant Llorenç això que si Sant Llorenç allò, en un moment donat va alçar la veu de manera molt potent i es va posar a cridar Sant Llorenç de la cassola! Sant Llorenç de la cassola! Aquest sí que us interessa, no? Com si la paraula cassola hagués obrat el miracle tothom es va despertar i es va posar a escoltar atentament... No fos cas que per allí aparegués una cassola i algú se la pogués perdre. Aquesta festa interna, de casa també és important i fa més festa major.

Jo personalment, vaig viure la Festa Major dels set anys que vaig viure aquí amb moltes ganes, ja sabeu que jo i, aleshores la meua muller, érem molt balladors i el que no ens perdiem mai era el ball. Bé si cal dir-ho tot, aquests set anys convivint entre vosaltres van ser molt agradables per mi, i potser si les circumstàncies familiars haguessin estat unes altres encara seria aquí. Encara que ara ja em quedaria poc temps de ser-hi perquè amb el projecte de nou consultori, la casa del metge desapareixerà però això com tantes altres coses ja ho veurem i del que podia haver estat al que és, és el que compta.

Aquests anys que vaig viure aquí vaig descobrir, no cal dir que no només el poble i la seva gent i sobretot els meus veïns del carrer (me'n recordo moltes vegades de l'Adela escombrant cada dia el carrer i anant a buscar aigua a la font de les Creus), sinó que també vaig descobrir i aprendre a estimar

el seu entorn natural, el qual em va impactar molt i amb el que sovint penso, i aquest natural vull remarcar-lo en majúscules perquè és senzillament encisador. Mirant des de Vilaplana com a centre d'una circumferència imaginària tots els segments d'aquest cercle són d'allò més bonics per a recrear la vista, el mar a una banda i les muntanyes de la Mussara a l'altra són els màxims exponents paisatgístics d'aquesta panoràmica. Però jo no només m'he limitat a mirar, sinó que aquests paisatges puc dir que els he trepitjat a fons i repetitivament i els he viscut d'allò més a prop meu, des del camí de l'Aleixar passant pel Pi d'en Fernando, el mas d'en Segimon, el mas d'en Borbó, el Puig d'en Cama, Mascabrers, el coll de la Batalla, mas de Flassada, mas de Vallverdú (abans que fessin la carretera de la Selva), el mas de l'Anguera, la Font Nova abans d'arribar a l'Albiol, el mas de Mariner, la font Que No Cou, la font del Llop, la font del Roure, tot el camí dels Cingles de banda a banda, tots els masos de la Mussara i, no cal dir les runes del mateix poble, els camins que duen a aquest antic poble, el de les Tosques, el de les Torres amb la seva variant de les Campanilles, la roca Caiguda que es troba abans d'agafar aquest senderó, el mas de Mallafré, la font del Marió al camí dels Garrigots, la font del Gaspes, el camí d'Arbolí passant per l'antic camp de tir dels Castillejos, l'Hospital dels Carlins i cova dels Patacons, la cova dels Matxos, fins arribar al camí que du al camp de Vaques i molts altres camins, fonts, llocs i indrets que em deixo, per no fer-ho inacabable, que tancaria quasi aquesta bella rodona.

Molts de vosaltres que sou d'aquí potser no hi heu estat mai en aquests llocs o inclús ni els heu sentit anomenar, potser ara us animareu a fer-ho, creieu-me, val la pena.

Molts d'aquests indrets els he descobert jo mateix, però n'hi ha d'altres que mai hagués trobat sense l'ajut d'al-

tres persones, el malaguanyat Sebastià Mestre Cardona, una de les persones que més em va impressionar per la seva profunda, enorme i sincera estimació del poble i de tot el voltant, l'Ezequiel que també em va mostrar molts llocs desconeguts per mi, l'Hilari i el Josep Mateu júnior, amb qui vaig compartir moltes caminades pel terme i per fora del terme a vegades; i d'altres que de segur em dec deixar d'anomenar; a tots ells moltes gràcies per fer-me de guies i d'instruir-me. El senderisme és una altra activitat que sempre m'ha apassionat i aquells anys em van permetre disfrutar-la a dojo per a aquests paratges.

L'estada d'un metge en un poble sempre deixa petjada, tant entre la població com en ell i la seva família. Les meves quatre filles s'han fet grans aquí, unes més que les altres i quan s'esmenti el nom de Vilaplana per a elles no els serà indiferent, això les acompanyarà tota la vida i quan en alguna conversa amb algú surti aquest nom, inclús quan ja siguin elles velles, sempre li podran dir, el meu pare va ser metge de Vilaplana i nosaltres hi vam viure. Per a mi aquestes coses són molt boniques i deixen un gran i inesborrable record.

Permeteu-me que us digui abans d'acabar, i encara que sé que avui no toca, que la FESTA en majúscules que jo vaig descobrir a Vilaplana, l'estiu següent de la meua arribada i que em va colpir força, va ser la festa dels barris. Allí vaig descobrir la festa espontània, la festa voluntària, la festa de l'aplec, la festa de la germanor, un munt de festa en les fresques nits d'estiu de Vilaplana.

Prou de records personals i de festes passades i continuem amb la Festa Major d'aquest any perquè és hora d'acabar el pregó i que comenci la festa. Vilaplanencs la Festa Major del 2010 comença. Disfruteu-la.

Visca la Festa Major i
Visca Catalunya lliure.

Moltes gràcies

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

“Dues passions”, Exposició de fotografies de Josep Aymamí

Colla “Cingle Roig”

El grup sardanista “Cingle Roig”, dins dels actes de la festa major, varem muntar una exposició de fotografies amb el tema: Vilaplana i la Mussara. Fou un recull extret de l'abundant arxiu fotogràfic del desaparegut Josep Aymamí Masdeu, conegut per tots com el Pep Secano.

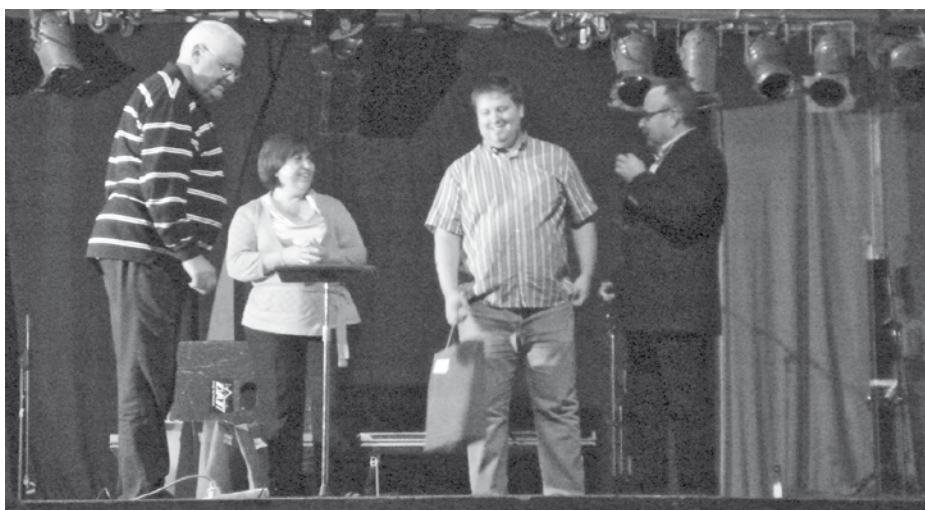
Amb aquesta exposició vam voler retre un homenatge a aquest vilaplanenc que tant s'estimava el seu poble i que va deixar un important fons fotogràfic.

Per això, acompanyant el concurs de fotografia del VIIè aplec de sardanes a la Mussara, ens va semblar d'allò més adient incloure aquest recull.

Vist l'èxit de públic que la va visitar, l'interès de molta gent amb seus comentaris i, per descomptat, la complicitat de tota la família del Josep, aquesta ha passat a ser una primera part d'una exposició més completa de l'obra d'aquest fotògraf aficionat, però tant fecund.

Entrega de Premis del Concurs de Fotografia VII aplec de Sardanes a la Mussara. 1er. Premi Josep Sendra 2on. Premi M. Teresa Llauredó 3er. Premi Laia Bonet Premi a la pujada a peu: Mireia Pujals Premi a la millor instantània: Laura Vilà

Si tota la feina que suposa l'organització d'una segona part, dona els seus fruits com esperem, us avancem la presentació d'una nova entrega d'interès molt humà, pels dies de Setmana Santa.

Al mateix temps, a fi d'arrodonir i fer una mostra molt més representativa de les tradicions de la nostra vila, us encoratgem a aportar fotografies que tinguin a la família, amb la temàtica de la Setmana Santa al nostre poble. Com

més antigues, més interès històric tindrà l'exposició.

Agraint com sempre la vostra col·laboració, us tindrem informats de la manera que es farà la recollida de les instantànies que ens vulgueu deixar. També us convidem a visitar la web: www.aplecde lamussara.cat per tal d'estar al dia de les novetats i, no cal dir, acceptarem tota l'ajuda que ens vulgueu lliurar.

■ ■ ■

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

FERRO ALUMINI INOX

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

Activitats de la llar de jubilats

Carme Abelló Bonet

En la revista nº 40 de Lo Pedrís no hi vaig escriure, degut a les molt poques activitats realitzades a la llar de jubilats.

El dia 23 de març es va convocar una Assemblea Extraordinària per notificar l'entrada a la junta d'un nou membre, en Genís Torres Aymamí, que es va acceptar, aprovant per unanimitat.

Seguidament, com ja tenim costum en les Assemblies, es va obsequiar amb una xocolata als assistents. El total de persones fou de 27.

Per la diada de Pasqua, el dilluns, es va menjar la “mona” a la llar. L’assistència va ser poca, el motiu fou que la gent ho celebra molt amb la família o amics.

El dia 27 de maig, els jubilats vam sortir d'excursió. Agafàvem l'autocar a les 9:30 del matí. El lloc era Esplugues de Llobregat. Vàrem visitar "Catalunya en miniatura" i vàrem fer un recorregut, sempre acompanyats d'una arbreda molt ben cuidada, pels edificis més emblemàtics de Catalunya. Allí està tot molt ben representat, no hi havia cap comarca que no estés representada pels seus edificis.

Després de dinar visitarem, a Santa Coloma de Cervelló, la cripta d'en Gaudí, una obra meravellosa on el geni fou un gran mestre.

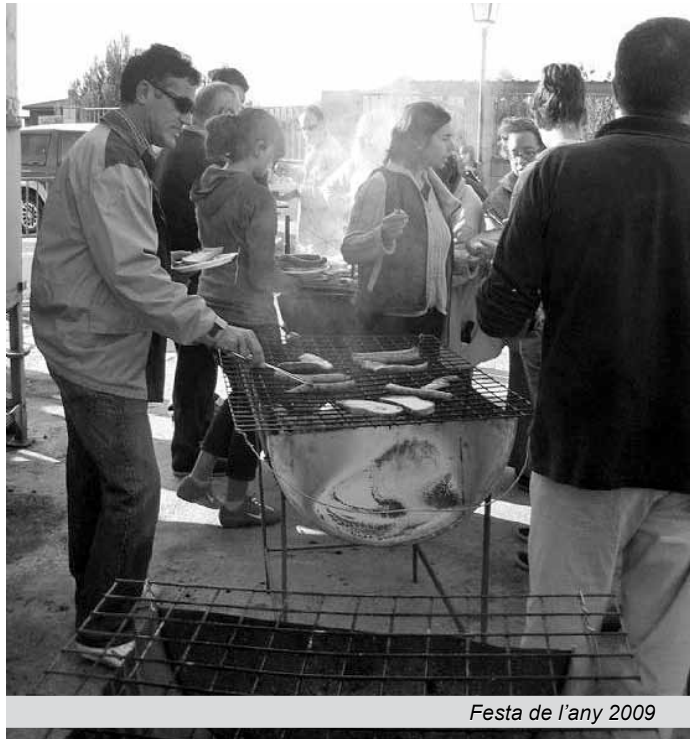
Vàrem recórrer l'antiga Colònia Güell, per tots els seus carrers i vàrem retornar a Vilaplana satisfets d'una bona excursió.

El dia 4 de juliol vàrem celebrar la Festa de Primavera. Com podeu veure, era una festa acalorada, per trobar-se en ple estiu.

Vàrem reunir-nos, com sempre donant la benvinguda el President. Sopàrem després, amb un pica pica, seguidament panets amb embotits, per acabar cava i gelat. Com ja és costum no hi faltaren les sorpreses del sorteig. L'assistència fou de 42 persones.

Aquí acaba el resum de 2 trimestres.

En la revista nº 39 de Lo Pedrís hi va haver un error. En les baixes per defuncions el número fou de 8 enlloc de 3.

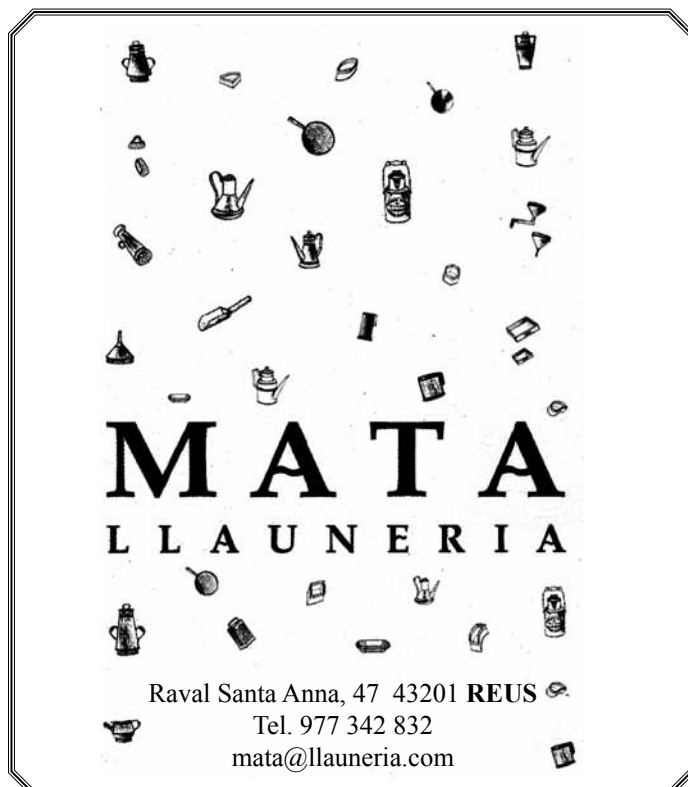
Festa de l'any 2009

FESTA DE L'OLI

La redacció

Un any més , el passat 5 de desembre , va tenir lloc la Festa de l'oli. Com ja és habitual en aquesta festa, organitzada per la Cooperativa de Vilaplana, es va donar a provar l'oli nou. També es podia acompanyar aquest oli d'un suculent esmorzar de llonganissa i arengada a la brasa per només tres euros.

La convocatòria va tenir força èxit i un bon nombre de gent es va congregar davant la Cooperativa per gaudir de la festa.

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA 2010

Resultats electorals de Vilaplana a les eleccions al Parlament de Catalunya del dia 28 de novembre:

Total votans	377	78,38 %
Abstenció	104	21,62 %
Vots nuls	7	1,86 %
Vots en blanc	10	2,65 %
Vots a candidatures	360	95,49 %

CANDIDATURES	2010		2006	
CIU	147	39,73 %	112	29,87 %
PSC-PSOE	54	14,59 %	84	22,40 %
ERC-ESQUERRA	54	14,59 %	110	29,33 %
S.I	33	8,92 %		
ICV-EUiA	23	6,22 %	37	9,87 %
PP	18	4,86 %	18	4,80 %
RI.cat	10	2,70 %		
PxC	8	2,16 %		
CORI	3	0,81 %		
Eb-CenB	2	0,54 %		
PACMA-ANILISTA	2	0,54 %		
DES DE BAIX	2	0,54 %		
C's	2	0,54 %	1	0,27 %
EV-GVE	1	0,27 %		
CDS	1	0,27 %		

L'aiguat

El passat divendres 17 de setembre, tot i que les previsions eren de pluja, la veritat és que ve ploure molt fort i amb ganes, la intensitat en moments puntuals va ser de 270 litres/hora. Els que n'han sortit més mal parats han es-

tat els camps que es troben en plena collita d'avellanes i tota la xarxa de camins.

S'han recollit 160 litres a Vilaplana i 111 litres a la Mussara.

L'aiguat també ha provocat la caiguda del mur de la pista poliesportiva

amb un esvoranc de 20 metres de longitud per 4 metres d'alt, feina hi haurà per poder reconstruir-lo. Han quedat afectades les grades, el paviment i la tanca de la pista.

Salt de l'Agustí

VILAPLANA

La Redacció

Vilaplana celebra la restitució de la imatge de la Mare de Déu a la façana de l'església i la restauració del quadre de la Pietat

En el marc de la Festa Major de Vilaplana en honor a la Nativitat de la Mare de Déu, el dimarts, 14 s'ha fet la benedicció de la nova imatge de la Mare de Déu que hi ha a la fornícula de la porta d'entrada a l'església. Amb aquest acte es dona per completada la restauració integral de la façana principal de l'església. L'antiga imatge és una talla de fusta del segle XVII molt malmesa pel pas del temps, s'ha substituït per una còpia feta d'un material adequat per estar a l'exterior i és obra de l'escultor tarragoní Eustaqui Vallés.

També s'ha presentat en societat el quadre de la Pietat, restaurat per l'Escola d'Art i Disseny de la Diputació a Tortosa.

Es tracta d'una pintura a l'oli sobre una base tèxtil de cànem de finals del segle XVII o començaments del XVIII. Després del procés de conservació i restauració, l'obra ha recuperat tot l'esplendor que tenia fa més de tres segles enrere.

L'obra restaurada de la Pietat s'ha col·locat davant a l'altar major perquè tot el veïnat la pugui veure de prop.

Tomàs Bigorra, alcalde de Vilaplana, ha ressaltat l'encert de la unió d'esforços de les institucions -parròquia, Diputació i Ajuntament- per tal d'assolir objectius comuns, especialment per la importància que tenen aquestes actuacions per a la preservació del patrimoni artístic i cultural del municipi.

Vilaplana impulsa el busdenit que portarà el joves a les festes majors

Divendres entrarà en funcionament el Busdenit, un servei a disposició dels joves del Baix Camp que permetrà que puguin anar a les festes majors de la comarca sense haver d'utilitzar el vehicle privat.

La iniciativa és del consell comarcal i els ajuntaments d'Almòster, Botarell, l'Argentera, Castellvell del Camp, les Borges del Camp i Vilaplana. Al lloc web www.baixcamp.cat, s'hi poden trobar el recorregut i els horaris per als interessats. La iniciativa fa alguns anys que s'aplica, amb notable èxit, a comarques com la Conca de Barberà.

Notícia publicada al diari El Punt del 29/07/2010

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuget@coft.cat

PLACIT

- ELECTRICITAT
- FONTANERIA
- CALEFACCIÓ
- GAS

Mas del Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649 200 747 - 977 816 116

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom

ENTREAUTOMOBILISTES

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

Nadal a Vilaplana

Josep Pujals i Carraté

"Sóc filla de pastissers
i sé de pa i de farina.
Sóc filla de Vilaplana
poblet que mon cor estima".

Amics vilaplanencs, som a Nadal. En aquestes dates és costum de felicitar-nos, i per a fer-ho, en el cas de lo Pedrís, que millor que afegir-hi un tast de textos escaients i arrelats al nostre poble. Es tracta d'un recull de poemes i escrits que —entre molts d'altres— ens deixà la Mercè Aixalà i Salvat, Carmelita de la Caritat, traspassada el maig d'aquest any.

N'hem triat uns de caire nadalenc, d'entre tots els que l'autora va escriure durant tota la vida i que s'han anat recollint i ordenant. És una forma més d'anar Vilaplana endins i, estem convençuts que a la Gna. Mercè li hauria agradat que, plegats, ho compartíssim en aquestes dates nadalenques. Hi hem afegit també uns fragments de la seva "Oda a Vilaplana". Val a dir que la seva obra mereix una recopilació completa i un estudi acurat.

...Quant de fenag a la terra
quanta foscó al firmament
poca pau i molta guerra
mes Jesús està maixent.

A la menjadora, palla
al cel un estel lluent
i en els braços de Maria
un infant, que és Déu etern.

Iflorirà l'argelaga
l'arbre sec traurà plançó
i sentirem com escalfa
el seu foc, nostra fredor.

LO PEDRÍS

**Albert Ferré Munté i
Carme Abelló Bonet**

21 de noviembre de 2010

*Una vida plena
una diada cabdal
un instant intens.
Avui,
durant el llarg camí,
a voltes costa amunt,
a voltes costa avall,
a tombs rient,
a tombs plorant.
Avui tos fem pinya
dins una mateixa trama
on el nucli i la força
sou vosaltres.
Cadascuna de les nostres pupil·les
reflecteixen els vostres sentiments
com clars espills
connectats amb la mateixa rialla
I el mateix foc al cor.
Una llarga vida,*

*una curta història,
com d'altres, però peculiar.
En començar el camí
dos mirallets estrenaren vida
sense cap bocí entelat
i amb el somris net.
Avui, esdevenim infants
on l'espontaneïtat és premissa
i l'amor essència viva.
Sentir-se jove costa poc,
dur les arrugues dignamente
i amb elegàcia té mèrit
i va clavant arrels profundes
al sòl, i al cor
de cadascun de nosaltres.*

Per molts anys !!! Albert i Carmeta

Mercè Calvet

ODA A VILAPLANA (fragments)

Et contemplo i m'encisa
muntanya del meu poblet,
cel roig gris que t'embolcalla
i el bell estampat de verd.

Prens colors blaus i morats
en dies de nuvolada
I el reflex del sol ponent
et pinta de taronjada.

Tu m'enlaïres l'esperit
i en mon cor poses la flaire
de l'amor a l'infinit
que convida a la pregària.

Els pins, alzines i roures,
boix, espígol i romer
junt amb flors blaves i grogues
van formant el teu verger.

Com guardià que et vigila
hi tens bastit "el xalet"
i a la dreta prop del "mur"
el vell mas "d'el Morenet".

I ple de grans recordances
tot senzill i amagadet,
li va caient la teulada
al nostre volgut "Maset"

AVET DE NADAL

Avet de Nadal tot verd,
avet de Nadal que brilles
t'han daurat talment com blat
i ara tens regust d'espigues.

D'espiga, farina blanca
que una Verge l'ha pastat,
i per nodrir la fillada
l'ha agafat i l'ha llescat.

I l'han tastat els pastors
que han vingut a l'establia
també els Reis n'han pres un mos
de la falda de Maria.

Naixements

DAVID CAVALLÉ GONZÁLEZ
16 de gener

ISONA JUANPERE TOST
05 de març

JÚLIA TÉLLEZ LUNA
21 d'abril

MOHAMET TAYBI EL HADDARI
18 de juny

ÈLIA BARTOLI BRAÑA
15 d'octubre

INÈS MANZANO SORIANO
09 de novembre

Casaments

MIQUEL VALLET LLABERIA amb
MERCE VALL MASDEU

30 de gener

JUAN CARLOS DE LA CAL RIVAS amb
MIREIA BARBERÀ MARTINEZ

03 de juny

ABEL GUÀRDIA MORENO amb
MARINA VIRGILI TURRIÓN
04 de setembr

JOSEP M. CARDONA amb
JUDIT ESPINOSA 18 de setembre

Defuncions

ANY 2009

(En el moment del traspàs, l'edició de la revista de final d'any ja estava tancada)

RAMON BESORA BESORA

21 de desembre, als 89 anys

EUGENI BONET MARTORELL

29 de desembre, als 88 anys

ANY 2010

RODRIGO GÓMEZ ORTEGA 26 de gener, als 85 anys

MERCÉ CORNUDELLA MARTÍ 09 de març, als 84 anys

MARIA GAVALDÀ PLA 05 de maig, als 87 anys

MERCÈ AIXALÀ i SALVAT 06 de maig, als 89 anys

MARINA FERRÉ MESTRE 02 de juny, als 93 anys

ALEJANDRO FERRÉ REVASCALL 03 d'agost, als 78 anys

AGUSTÍ FERRÉ OBIOLS 18 de novembre, als 78 anys

M CARME MESTRE HUGUET 8 de desembre, als 80 anys.

Assemblea extraordinària del Casal Vilaplanenc

17 octubre 2010

Comissió Gestora del Casal Vilaplanenc.

Preàmbul

En l'assemblea extraordinària del passat 26 de setembre, la Junta va presentar als socis la seva dimissió en ple. El motiu, ben conegut per tots, era que tot i els intents de buscar un relleu a la seva gestió, aquest no es va poder trobar. A dia d'avui, 17 d'octubre, aquesta nova Junta, que es comprometia a treballar durant dos anys, tampoc no hi és.

Tanmateix, això no significa, ni molt menys, que s'hagi abandonat el vaixell del Casal a la deriva, ja que estem intentant conciliar un nombrós grup de gent que ha començat a treballar en els diferents àmbits i seccions que integren aquesta institució, tant per crear un programa d'activitats que engresqui tots els socis i sòcies i al poble per participar-hi i fer-hi vida, com per trobar una solució als temes de base. Aquest compromís es va començar a adquirir a la reunió que va tenir lloc a la casa de Cultura el 2 d'octubre. Allí, es van poder aplegar prop de 50 persones, de distints àmbits del teixit social del poble, les quals després d'exposar i debatre el seu punt de vista, vam acordar centrar tots els esforços en un objectiu comú: recuperar l'autoestima al Casal a base d'il·lusió i treball.

Som conscients que el Casal està afectat per greus problemes estructurals (com el nou contracte del cafeter, la gestió de la piscina i el balanç econòmic) i que fer un programa ben fet no és una cosa de dos dies i que es necessita treball per tenir un fonament sòlid i durador. Per això, el que avui venim a proposar als socis, amb el suport de la Junta anterior, és una Comissió Gestora, la qual tan sols n'és una part del primer es-

tadi i la qual té el suport i el compromís d'altres persones implicades en aquest projecte comú.

Qui formarà part d'aquesta Comissió Gestora? Vanessa Aymamí, Xavier Mariné, Anna Gallisà i Josep M. Garcia.

Fins quan? El nostre compromís és convocar una Assemblea Extraordinària que, en principi, tindrà lloc el dia 12 de desembre.

Per fer què?

1 Portar la gestió ordinària d'aquests 2 mesos.

2 Cafeter.

— Es revisarà i actualitzarà les condicions per fer la llicitació del bar. Aquestes condicions es passaran casa per casa perquè tothom que ho vulgui s'hi pugui presentar.

— Es buscaran candidats, s'entrevistaran i es triarà el que tingui i accepti les condicions i tingui el millor perfil per al lloc.

3 Contractar el canal GOL televisió per poder baixar a veure els partits el cap de setmana i les competicions europees. Si us sembla bé, de moment ho pagarà el Casal i serà una de les coses a negociar dins els nous contractes.

4 Es coordinaran els diferents grups de treball per poder presentar l'esquema d'organització del Casal i intentar encabir totes les propostes dels socis i d'altres simpatitzants dins de l'organigrama que surti del treball i el consens de tots.

5 Es realitzarà un estudi econòmic dels darrers anys. No per fiscalitzar cap persona ni cap gestió de les anteriors juntes, sinó per trobar un programa que tingui viabilitat econòmica ja sigui a curt o a llarg termini.

6 Es farà una anàlisi de la història del casal, a partir de l'estudi de la documentació que es disposa, per donar a conèixer i valorar públicament l'esforç de les persones que tant i tant van tre-

ballar per aquesta institució, així com també, per intentar canviar i millorar aquelles coses que es creguin convenients i que amb el pas del temps han quedat obsoletes.

7 Es revisaran els estatuts, a partir del suport d'algun soci especialitzat laboralment en el món del dret legal que pot ajudar-nos a supervisar-los per si cal o no modificar-los i/o millorar-los.

Quins són els objectius?

1. Retornar l'autoestima al Casal, perquè aquest és el nostre punt de trobada, així com un element aglutinador, cohesionador i dinamitzador del poble a nivell lúdic i cultural.

2. Trobar un cafeter que ens faci sentir com a casa i que a l'hora es guanyi la vida i estigui content de treballar per i amb nosaltres.

3. Anar a buscar el recolzament econòmic que sigui necessari a l'Ajuntament. Hi ha moltes coses a fer i no tot es pot fer alhora, però es necessita un pla de gestió per no deixar caure de velles les instal·lacions. Fa falta manteniment i diners per la gestió. Amb les quotes que paguen els socis no n'hi ha prou. Cal estudiar-ho bé i veure quina caldria que fos la implicació dels socis ja sigui a nivell humà o econòmic. És clar, sempre i quan, comptem amb el seu total consentiment. També demanem la participació de la resta del poble i el suport institucional de l'Ajuntament en ple.

Entenem que darrera de l'Ajuntament hi ha persones que treballen pel bé comú. I que per un poble petit com el nostre és difícil tenir finançament per arribar a satisfer les expectatives de totes les entitats locals. Tot i així, creiem fermament que a causa de l'actual fragilitat econòmica i el desencís de valors que a dia d'avui presenta el Casal es fa imprescindible centrar-hi els esforços de tots, però sobretot per part de la nostra màxima institució local.

Si no es troba aquest suport de

tots i totes i no s'arriba a un acord que faci viable aquest projecte, que encertadament o equivocadament creiem que és el millor pel casal, ens replantejarem la nostra continuïtat. Sigui quin sigui el resultat de tot aquest procés, el que ens queda clar, és que almenys ho haurem intentat.

Què us demanem als socis

1- Recomençar de nou. Quan es va construir el Casal s'hi va posar molta il·lusió i treball, aquest és el primer pas que hem de fer tots. Creure que ho podem tornar a fer. Revisarem el passat, aprendrem de les coses bones que s'han fet i dels errors. Som aquí gràcies al fet que abans que nosaltres hi ha hagut molta gent que ha cregut en el Casal, no ho oblidem.

2- FER POBLE i FER CASAL. Com a tots el pobles hi ha grups, grupets i mals entesos que han fet sentir incòmode a la gent i s'han allunyat del Casal. Ens agradaria integrar la màxima gent possible, cadascú amb la seva idiosincràsia. Si hem de ressorgir de les cendres, hem de fer ratlla fins avui, hem de fer l'esforç d'oblidar les diferències i integrar-nos i treballar en un projecte comú.

3- Us passarem un qüestionari

a cada soci on podreu exposar les vostres idees, exposar els greuges i proposar-nos una solució per a ells, proposar-vos com a voluntaris per a organitzar diferents actes o activitats... Participeu-hi.

Calendari d'actuacions

— 15 de novembre. Presentació de les condicions per agafar el bar del casal. Inici del temps de licitació.

— 1 de desembre. Tancament del temps de licitació i estudi de candidats.

— 12 de desembre. Assemblea extraordinària.

— Proposta de la nova Junta i l'organigrama de treball.

— Presentació del nou cafeter i exposició de les condicions del contracte.

— Presentació de les condicions acordades amb l'Ajuntament.

— Presentació de les activitats programades

Aclariment final

Nosaltres no som ni volem ser salvadors de res, ens il·lusiona pensar que el Casal no és mort i que al poble no s'apagui la llum de les institucions col·lectives. Que la gent ens traurem la son de les orelles i participarem a la vida so-

cial, perquè som una comunitat, perquè sabrem trobar cadascú el nostre lloc i allò que ens il·lusiona.

Volem manifestar públicament davant d'aquesta Assemblea el nostre més sincer agraïment cap aquelles persones que durant els darrers dies ens han facilitat la nostra tasca i ens han brindat desinteressadament el seu ajut i suport incondicional.

Per tot això que us em exposat fins aquí us demanem que ens dispositeu la vostra confiança com a Comissió gestora per fer un primer pas.

A menys que sigui una cosa de funcionament o d'ordre, no donarem la paraula. Aquesta és la nostra proposta que està oberta a escoltar a tothom, però ens agradaria fer-ho personalment. Així que des d'ara, us instem perquè vingueu i participeu d'aquest projecte que tan sols comença a caminar.

Per tant ara passarem a votació:

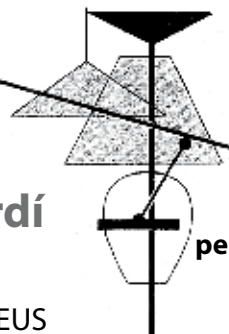
A favor.... en contra..... abstencions.....

A Vilaplana, 17 d'octubre de 2010
La Comissió Gestora

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola) - Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

Pantalles a mida
Tots els estils
Il·luminació de jardí

NUVIS!!!

PREUS ESPECIALS
per a la vostra llista...
i col·locació
GRATUÏTA!!

Recordant Mossèn Josep Maria Musté

✍ *Maria Rufina*

Era a l'octubre de 1980. Tenia el meu marit a Joan XXIII, a Tarragona, operat de vesícula. Una de les nits, vaig sortir al passadís per a donar una volteta i fer-me passar la son. Hi havia un senyor que feia el mateix que jo, i em diu: - Què, el marit? I jo li responc: - Sí, i vostè?. Em contesta: - La mare. I em pregunta: - D'on és vostè?. - Sóc de Vilaplana. I tot seguit ell va dir que era de Vilarodona i va afegir: - Em sembla que el nostre Sr. Rector ve al vostre poble. Aleshores, a la meua pregunta de com era, em contesta: petit i eixerit !

Vàrem marxar després d'uns dies i passats uns mesos, va venir a Vilaplana el Mossèn Musté. El vàrem anar coneixent i tractant i pensant en el que m'havia dit el senyor de l'hospital i puc dir que petit, sí, de mida, però per la seva manera de ser, de fer i per tindre un cor tan gran,...jo diria

que la seva mida era de l'alçada d'un gegant.

La mà sempre preparada per donar-la a qui la necessités, fossin de la classe o color que fossin. Ell sempre deia que sí, a tot. Estic segura que al nostre poble no tenia cap enemic .

A la nostra Església de Vilaplana hi ha deixat un bé de Déu de records que ens faran pensar sempre en ell: l'altar de la Mare de Déu de la Llet, La façana i la seva restauració, cants, gojos de Sants i altres coses acabades després per Mossèn Manel. També les festes i les exposicions que vàrem

fer durant un any en commemoració dels 250 anys de la inauguració del temple, etc.

Són 28 anys que va estar entre nosaltres i tots el recordem molt. A l'església de Sant Francesc, a Reus, el dia de la missa pel seu comiat podríem dir que quasi que hi havia mig Vilaplana, això comptant que ja sabíem que d'un moment a l'altre, a Vilaplana, també es faria la missa de comiat.

En Pau Reposi.

Com que al Mossèn li agradava la poesia (ell també en feia) jo n'hi he fet una que li ofereixo de tot cor ...

Ens ha deixat Mossèn Musté
des del Cel, Déu el cridà,
i ell, sempre obedient
al seu costat se'n va anar.

Per la seva manera de ser
i el cor ple de bondat,
el poble de Vilaplana
sempre se l'ha estimat.

Des de la nostra parròquia
junts, per ell, amb gran anhel
pregarem per retrobar-nos
tots units a dalt del Cel.

Mossèn Musté: un petit gran home

✍ *La Redacció*

En el discurs inaugural de *L'exposició 30 portades per Lo Pedrís*, l'equip de redacció de la nostra revista va dedicar una part d'aquest a la figura de mossèn Musté, el qual ens deixà aquesta tardor del 2010. La presentació va tenir lloc al març del 2008, en el marc d'una repleta iicolorida Sala Parroquial. Avui, més de dos anys després, en aquesta revista 42 que ens arriba per les festes de Nadal, volem tornar a reproduir-ne una part per retre-li de nou el nostre sentit homeatge:

"(...)Una Sala Parroquial, on els seus parroquians o, els qui no ho som tant o gens, des que arribà aquest petit gran home, a qui anomenem:

Mossèn !, hem tingut sempre una càlida acollida, ja que les seves mans han estat obertes i generoses. Un petit gran home, sí, que sempre ha estat amatent a ajudar i col·laborar, amb independència de qualsevol ideologia o creença, ja sigui profana o religiosa. I d'aquesta forma, ell, a poc a poc, i sense fer gaire soroll – com

quan comparteix afablement el joc de cartes al caliu de la sobretaula del cafè del poble – ens ha fet sentir com a pròpia aquesta sala que, ara i aquí, tornem a compartir. I per aquests sentiments d'acollida i pertinença vers aquest espai popular, benvolgut Mossèn, et donem infinites gràcies (...)"

Ell, aquell petit gran home, el nostre mossèn, com bé sabeu, era de tan bona mena i tan participatiu que mai tingué un no per resposta. Quan se li va demanar que col·laborés amb la revista sempre ens va ajudar i el vam tenir al costat, des del primer dia en què es va fundar, fins al seu darrer. I no ho féu perquè sí, ni a la poca, sinó que la seva col·laboració sempre estava repleta de lucidesa, bonhomia, tolerància i un finíssim i irònic sentit de l'humor.

Per tot això, els membres de la revista, benvolgut Mossèn et donem infinites gràcies de nou.

Agustí Ferré i Obiols

(Vilaplana 1932-2010)

L'Agustí Ferré i Obiols va ser el primer alcalde de Vilaplana de la democràcia, des de 1979 fins a la seva jubilació el 1995. De tothom és conegut que en la seva vida va tenir dues grans passions: la pagesia i la política.

Pel que fa a la primera passió, l'agricultura, hi va dedicar amb orgull tota la vida, fins que les forces li ho van permetre. En aquest món va desenvolupar totes les vessants possibles, la productiva conreant les terres de la família, la sindical des de la Unió de Pagesos defensant la pagesia i també ho va fer des del món cooperatiu.

Pel que fa a la vessant política i de servei a la comunitat, que és la més apassionant i a la vegada la més complicada, va exercir d'alcalde durant 18 anys. Estic convençut que no hi va estalviar esforços, sobretot els primers anys de la democràcia,

quan hi havia moltes dificultats i necessitats i molt pocs recursos. També va ser diputat a la Diputació de Tarragona i conseller al Consell Comarcal del Baix Camp.

Quan vaig entrar a l'Ajuntament com a regidor vaig coincidir amb la darrera etapa de l'Agustí, durant els dos últims anys de mandat en què va exercir les funcions d'alcalde, abans de la jubilació. Estic convençut que a l'hora de prendre decisions sempre va actuar amb el criteri de satisfer el bé de la comunitat, independentment de les lògiques diferències polítiques.

En tots els casos, des del meu particular punt de vista, va defensar amb criteri, rigor i decisió els reptes que se li van presentar i els interessos de Vilaplana.

Descansi en pau!

Tomàs Bigorra i Munté

Alcalde de Vilaplana

Rèquiem per l'Agustí de Cal Mallol, el millor amic del meu pare

En el dia del seu adéu, a Vilaplana, el poble on va néixer, viure i morir l'Agustí de Cal Mallol, el millor amic del meu pare, tot semblava estar en perfecta i melangiosa harmonia. Es percebia una barreja de sensacions i sentiments de tristesa, dol i respecte per la seva pèrdua.

La llum del cel, des de bon matí, s'havia anat apagant i havia anat adquirint, cada cop més, un desangelat color gris cendra. El fred i una humitat desagradable, que es calava fins al moll dels ossos, també feien acte de presència mostrant el seu enuig lúgubre. El repic de campanes, que tantes i tantes vegades l'havien despertat, li cantaven un sentit rèquiem per acomiadar-lo amb tots els honors. Les senyeres de Vilaplana i Catalunya, que ell tan estimava, li mostraven eterna reverència abaixant-ne els seus estendards abatuts i arrugant els colors de la seva pell. L'Ajuntament, pel qual tant havia treballat, estava afligit i no podia ni articular paraula ja que perdia un dels seus fills més estimats.

I, és clar, la seva casa on va néixer, els carrers per on caminava, les escales de l'església on reia i intercanviava confidències amb els seus amics, el vell i desmanegat acordió del seu pare, l'escola on va aprendre de números i de lletres, els portals i pedrissos on s'estimaven amb la seva futura esposa, els trossos que havia conreat, el camp de futbol del bosc de l'Olla, on havia jugat als anys 50 com un dels laterals drets més contundents i valents de la U.E. Vilaplana, la taula de joc del vell cafè de Cal Rito, la premsa de l'oli de la Cooperativa, el Casal des d'on contemplava i animava el seu estimat Barça... i tot, absolutament tot i tothom, a Vilaplana, el seu poble li mostrava la seva particular forma de dir-li adéu. I així ho feien perquè havia estat un home senzill i generós, un bon amic dels seus amics, un esforçat pagès, un destacat sindicalista de la Unió de Pagesos. Fou també una mica presumit, perquè no dir-ho i un alcalde notable que havia demostrat, amb bona voluntat i constant treball vers la seva comunitat, que sempre tingué una profunda estimació pel seu poble.

I segurament per tot això que he intentat transmetre, a través d'aquest particular rèquiem, o, per d'altres sensacions que cadascú viu i sent a la seva manera, qualsevol persona que s'acostava a acomiadar-lo sota els porxos de l'Ajuntament; dins l'església, o que volia acompanyar-lo en el seu darrer passeig fins al mirador del Serret de Cal Pip... ja fossin familiars, amics, companys de feina, de partit polític, de sindicat, amics del futbol, autoritats locals, coneguts ... podia palesar, per poc que s'hi fixés, aquella barreja de sensacions i sentiments de tristesa, dol i respecte per retre l'últim adéu a l'Agustí de Cal Mallol, el millor amic del meu pare.

A Vilaplana, novembre de 2010

El fill del Pitxi

El dia 18 de setembre el CLUB SIMCA de Reus i l'ESCUERIA COSTA DAURADA de Valls van celebrar la III PUJADA A LA MUSSARA DE REGULARITAT.

Un total de 35 cotxes clàssics es van concentrar al poble de Vilaplana per participar en aquesta prova. El parc tancat de vehicles es va col·locar al Camp de futbol on, durant el matí, es van efectuar les corresponents verificacions tècniques i administratives.

A les 15.00 hores es va procedir al tancament de carretera, i exactament a les 15.30 hores feia la sortida el primer participant. El tram cronometrat començava al PK. 7,75 i s'acabava al PK. 16,18 de la carretera T-704.

Es van establir 3 mitjanes de velocitat perquè els participants poguessin escollir segons les possibilitats del seu vehicle i la perícia i experiència de pilot i copilot. Per als més "atrevids" la mitjana va ser de 50 Km/hora, per als "no tan atrevits" va ser de 47 Km/hora i per als més "prudents" de 45 Km/hora. Cal dir que com més s'enfila el tram els revolts són cada cop més tancats i, per tant, les tres mitjanes requerien que els conductors fossin veritables "asos del volant".

A les 20:00 hores procedíem a obrir la carretera. Vam acabar la festa al CASAL VILAPLANENC, on vam fer l'entrega de premis i vam poder observar els paladars amb el succulent berenar – sopar que ens va preparar el restaurant L'ESPARVER.

A continuació us volem fer "cinc cèntims" dels resultats de la cursa:

III PUJADA A LA MUSSARA DE REGULARITAT

✍ *Eva aymami Ferré*

GRUP 1 Mitjana de 50 Km. / hora PILOT COPILOT COTXE

1er. Classificat Oscar Moya David
Rocappana OPEL MANTA GTE
2on. classificat Josep Codina
PORSCHE 911

3er. classificat Oscar Uribe David
Fernandez SEAT 124

GRUP 2 Mitjana de 47 Km. / hora PILOT COPILOT COTXE

1er. Classificat Miquel Angel Rose-
lló Imma Colomer FORD ESCORD MKI
2on. classificat Carles Gutierrez
Daniel Sagués RENAULT R-5

3er. classificat Ramon Martí Remei
Ladera BMW 320

GRUP 3 Mitjana de 45 Km. / hora PILOT COPILOT COTXE

1er. Classificat Joan M. Piera Anna
Piera SEAT 127 ABARTH

2on. classificat Salvador Cot Pere
Torredemer MINI COOPER

3er. classificat Marc Yagüe Alex
Yagüe SEAT 124

CLASSIFICACIÓ GENERAL SCRATX

PILOT COPILOT COTXE

1er. Classificat Miquel Angel Rose-
lló Imma Colomer FORD ESCORD MKI

2on. classificat Joan M. Piera Anna
Piera SEAT 127 ABARTH

3er. classificat Oscar Moya David
Rocaplana OPEL MANTA GTE

SOLUCIONS MOTS ENCREUATS

- 1-Bienvenido Mr. Marshall.
- 2-Los jueves, milagro.
- 3-Plácido.
- 4-El verdugo.
- 5-¡Vivan los novios!

- 6-Tamaño natural.
- 7-La escopeta nacional.
- 8-La vaquilla.
- 9- Todos a la cárcel.
- 10-Paris-Tombuctú

L'escola Cingle Roig ara és verda

✍ Els mestres de l'escola

El divendres dia 12 de novembre vam assistir a l'acte de lliurament del distintiu d' Escola Verda a Tarragona, on la nostra escola, juntament amb la de L'Aleixar i altres centres dels Serveis Territorials de Tarragona i Terres de l'Ebre, vam poder recollir la placa

que ens identifica com a Escola Verda, i que ens permet formar part de la Xarxa d'escoles Verdes de Catalunya. A aquest acte van acudir diferents membres de la comunitat educativa com van ser la directora del centre Conxi Espinosa, la monitora de menjador Pili Prades i el president de l'AMPA Àlex Masdéu.

Ha estat un acte simbòlic, que ha contentat molt a tots els membres de

l'escola, doncs en ell es feixen totes les actuacions portades a terme des de l'escola per tal d'educar als nens en una realitat sostenible i a aprendre a mantenir-la.

Som una escola compromesa amb el medi ambient i volem continuar sent-ho. Volem fer del nostre alumnat uns futurs ciutadans que respectin el medi ambient i es comprometin amb la construcció d'una societat sostenible.

ACTIVITATS ORGANITZADES PER L'AMPA

✍ AMPA

Durant aquest primer trimestre escolar del curs 2010-11, l'Ampa de l'Escola Cingle Roig ha programat dues activitats.

En primer lloc, es va fer una sortida al rocòdrom del Centre Excursionista de Maspujol que es va dur a terme el diumenge dia 29 de novembre. La proposta era una sortida lúdica per a nens, nenes, pares i mares que volguessin practicar una estona la seves habilitats motrius en el petit rocòdrom del nostre poble veí. L'activitat anava dirigida a tots aquells que tenien afeció com aquells que tan sols volguessin provar-ho per primera vegada

D'altra banda, ara que s'acosta el Nadal, com cada any ple d'il·lusions i de tradicions entre les quals no pot faltar el pessebre. Entre tots, un any més, realitzarem el pessebre a la sala parroquial. Anirem al bosc a buscar els elements naturals que ens facin falta i dibuixarem i retallarem els elements decoratius necessaris per adornar-lo. Pares i mares, nens i nenes, avis i àvies, esteu convidats/des a ajudar-nos a fer un pessebre ben lluit perquè el vegi tot el poble. Nosaltres el començarem a muntar a la Sala Parroquial, a partir del dia 19 de desembre. Els qui no ens pugueu ajudar, us demanen que vingueu a veure'l.

YASMINE- 2 ANYS

CRISTIAN - 3 ANYS

DIANA - 3 ANYS

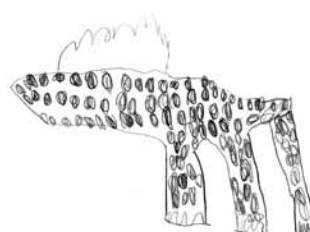
OSCAR - 3 ANYS

SILVIA CH- 3 ANYS

MONTSE - 4 ANYS

QUIM - 4 ANYS

MARIONA - 5 ANYS

ARIADNA - 6 ANYS

OT - 6 ANYS

PAU - 6 ANYS

SANDRA - 6 ANYS

ANNA - 7 ANYS

JOAO - 7 ANYS

MARINA - 7 ANYS

AINOHA - 8 ANYS

ANNA M - 8 ANYS

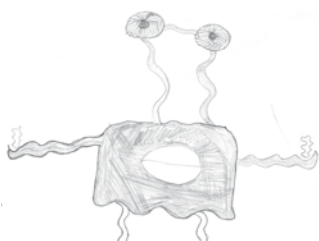
JOANA - 9 ANYS

OLGA - 9 ANYS

PERE - 9 ANYS

ACRRRAF - 10 ANYS

ÀLEX - 10 ANYS

JUAN C - 10 ANYS

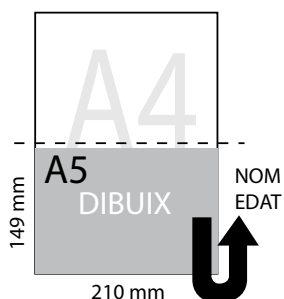

MIREIA - 10 ANYS

En el proper núm dibuixarem **PAPALLONES**. Esperem els vostres dibuixos

SERGI - 10 ANYS

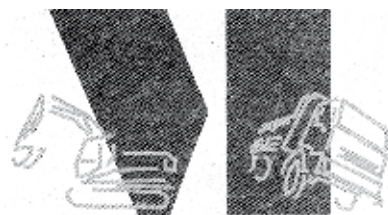
Recorda que el dibuix s'ha de fer tamany "quartilla" (mig A4) i darrera cal posar el nom complet i l'edat.

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2 - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 **ALFORJA**

Els canelons de Sant Esteve

♫ *Leo D'kastró*

VILALLONGA DEL CAMP

Tots sabem que un dels plats clàssics d'aquestes festes son els canelons de Sant Esteve. Sabem també que estan fets amb les sobralles del dinar del dia anterior, la no menys tradicional carn d'olla i el capó farcit, que esdevenen un fantàstic farciment per aquesta recepta tan "enrrotllada"

Vaig pensar que per posar al dia la recepta, modernitzant-la i, sobretot, per treure una mica de feina a les mestresses i mestressos de casa, no seria mala idea el presentar-los desestructurats. La cosa seria mes o menys d'aquesta manera...

INGREDIENTS:

Les restes de la carn d'olla del dinar de Nadal.

Les restes del capó farcit del dinar de Nadal.

Plaques de canelons per bullir.

Un parell de "bricks" de beixamel d'aquesta que ja ve feta.

Aigua de l'aixeta.

ELABORACIÓ:

El dia d'abans, es retiren de la taula els torrons, massapans, neules i els demés dolços, si és que entre la foca de la teva mare, el titelló del teu germà, la pàmfila de la seva dona i les males bèsties de nens que tenen (si em deixessin a mi els educaria aviat) no s'ho han fotut tot (sembla que portin tres dies sense menjar quan venen a dinar a casa), i es tornen a posar les escorrialles de la carn d'olla i el capó. Es deixen passar la nit sobre la mateixa taula (al desembre no fa calor i no hi ha masses mosques).

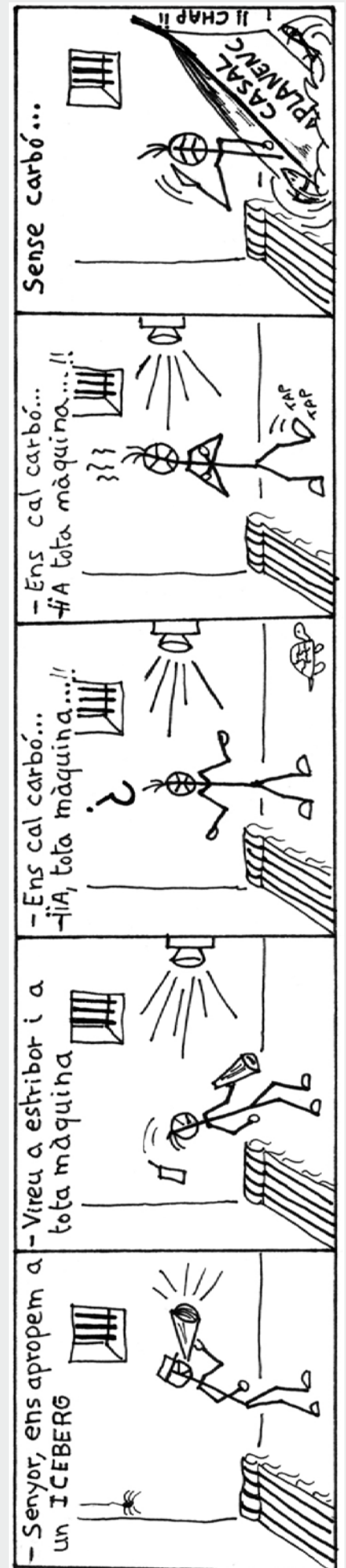
El dia de Sant Esteve al matí ens acostarem al traster a veure si hi trobem un parell d'aquella mitja dotzena de "fondís" que tenim arraconades des de la boda. Convindria, per delicadesa, que una fos la que ens va regalar la teva germana (segur que li va tocar a la tómbola).

Un cop ben plenes d'aigua, escalfarem aquesta a una temperatura suficient per que si el consentit del Josepet (sempre ha de posar les mans a tot arreu aquest cony de crio) se la fot per sobre, se'n recordi tota la vida, i les situarem de manera que tots els convidats hi arribin i es puguin bullir el seu caneló.

Després col·locant-nos a la capçalera de la taula, lloc preferencial que ens correspon per "pardillos" i aixecant l'avantbraç dret amb el puny tancat i el dit del mig senyalant al cel, descriurem un mig cercle d'esquerra a dreta mentre, com si fos un brindis, deixarem anar: SENYORS, VOSTÉS MATEIXOS...

EL MEU TRUC:

Que la pasta sigui de la marca "la família"

Àlex Masdén i Font
Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358
Web: www.picapedrer.com
Correu electrònic: alexmasdeu@picapedrer.com

Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

F. Marín

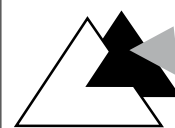
amb la col·laboració de la comunitat de Llirt

Fa poc va morir un dels més grans directors del cinema espanyol: Luís García Berlanga.

Avui volem veure com esteu de memòria i que recordeu unes quantes de les seves pel·lícules que formen part del millor cinema de tots els temps.

Segur que les heu vist moltes vegades.

Estan posades en ordre cronològic i us donarem unes petites pistes :

**RAFEL
MARTINEZ**
AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

1	B				V												S	H				(1953)
2					J					,		M				G						(1957)
3							P	L				D										(1961)
4										V						G						(1963)
5			i	V		V							N	V							!	(1969)
6						M		Ñ				N					L					(1974)
7						S					T			N							L	(1977)
8								V		Q												(1985)
9		T		D								C		R								(1993)
10			P						-	T			B				Ú					(1999)

1- L'alcalde Pepe Isbert i tot el poble de Villar del Rio donen la benvinguda als americans en ple franquisme.

2- Per atreure el turisme, cada dijous s'apareix sant Dimas per fer miracles. Una altra vegada Pepe Isbert.

3- La nit de Nadal, un grup de dones decideixen fer seure un pobre (el Cassen) a la seva taula.

4- El més dur al·legat contra la pena de mort, amb Pepe Isbert fent de botxí (i va passar la censura franquista!!).

5- El José Luís López Vázquez i la Laly Soldevilla s'han de casar en un po-

ble de la costa catalana, però han d'amagar un mort.

6- Les aventures eròtiques del Michel Piccoli amb una nina inflable.

7- Aquí hi sortien tots els de sempre (Agustín González, José Luis López Vázquez, Bárbara Rey, José Sazatornil, etc., etc...) acompanyant el Marqués de Leguineche de cacera, en un esperpèntic retrat de la dictadura.

8- L'Alfredo Landa i el José Sacristán volien robar un bou a l'enemic al front de la guerra civil espanyola.

9- Li van donar el Goya per aquestes aventures del Saza, el José Sacristán, l'Agustín González, el Manuel Alexandre i uns quants més a la presó de València.

10- En la darrera pel·lícula li va sortir el seu esperit més anarquista i va filmar el viatge en bicicleta de Michel Piccoli des de la capital francesa fins al desert del Sahara. Piccoli no arriba a enlloc, però es troba pel camí amb uns fantàstics Concha Velasco i Juan Diego.

■ ■ ■

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

CELEBREM ELS 50 ANYS

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Els nostres carrers

CARRER
DE
SANTIAGO RUSINOL

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

LO PEDRÓS

